

odsev

95. obletnici
PGD Trzin

Jože Kajfež:
Basilci smo
epko vpeti v
ljenje Trzina

Janez Stebe:
Ije smo lahko
resničevali,
smo delovali
kot družina

Trzinski gasilci ob 95 - letnici

Člani upravnega odbora društva in častni člani

OB 95-LETNICI GASILSKEGA DRUŠTVA V TRZINU

Pred 95 leti so Trzinci ustanovili svoje gasilsko društvo. Od ustanovnih članov ni živ nihče več. Na njihovo mesto smo stopili mlajši, v naših vrstah pa že vzgajamo še mlajše, ki bodo čez čas zamenjali tudi nas. Življenje teče, izmenjavajo se generacije, poslanstvo društva pa ostaja enako kot ob ustanovitvi. Društvo je bilo ustanovljeno, da bi lahko njegovi člani uspešneje, organizirano pomagali ljudem v stiskah. To nalogo so člani društva vedno pošteno in izpolnjevali in to lahko rečemo tudi za sedanje člane. V teh letih se je v društvu marsikaj spremenilo, ne le ljudje. Ročne gasilne črpalke so zamenjale motorne, konjsko vprego avtomobili, sedenji gasilski dom stoji na mestu prejšnjega, manjšega. Gašenje se nam olajšali vodovod, različni gasilni aparati in drugi pripomočki, nekdanje trobente so zamenjale sirene, te pa že nadomeščajo pozivniki. Z drugimi gasilci smo povezani preko brezžičnih radijskih zvez, prenosnih telefonov, naša zaščitna oprema je nepriemerno boljša kot tista, ki so jo uporab-

ljali naši predhodniki in tudi naše poznavanje rdečega petelina, njegove nevarnosti, njegovega obnašanja in možnosti za njegovo onemogočanje je precej boljše, kot je bilo nekoč.

Včasih so gorele predvsem hiše, takrat največkrat še lesene in krite s slamo. Goreli so kozolci in kašče, zdaj pa pogosto hitimo gasiti v različna podjetja, delavnice, kjer se marsikaj vncemajo vnetljive in hitro gorljive kemične snovi, plastika ali električne napeljave. Gašenje v sedanjih razmerah zahteva precej več strokovnega znanja kot gašenje nekoč, zato se moramo temu prilagajati, se učiti in se usposablja za vse vrste reševalnih posegov. Delo društva pa ni le posredovanje ob požarih. Gasilci vedno priskočimo na pomoč, kadar nas ljudje potrebujejo, pa naj gre za požare, poplave, potrese ali druge naravne katastrofe, na pomoč pa včasih hitimo tudi ob prometnih nesrečah, če kje začne puščati vodovodna napeljava, gasilce pa kličejo na pomoč celo, če izgubijo ključ in ne morejo v stanovanja in podobno. Vedno in v vsakem primeru smo pripravljeni pomagati nesrečnim soljudem. saj je celo naše pozdravno geslo: Na pomoč!

Ker smo dobro organizirani, nas za pomoč pogosto pokličejo tudi druga društva in krajevne organizacije. Gasilci smo tako rekoč vikani v družabno življenje našega kraja. Ljudje nas poznajo po naših veselnicah, paradah in proslavah, pomagajo

mo pa tudi pri celi vrsti drugih prireditvah v občini. Nenaadnje so celo naši avtomobili pogosto na razpolago za prevoze drugim organizacijam in prebivalcem Trzina. Naši člani aktivno delujejo tudi v vseh drugih trzinskih društvih in tako tkejo vezi dobrih medsebojnih odnosov v našem kraju.

S ponosom lahko rečemo, da smo zadovoljni, ko vidimo, da Trzinci cenijo naše delo. Pomagajo nam s prostovoljnimi prispevki, ko vsako leto po trzinskih domovih raznašamo naše gasilske kalendarje in jim prinašamo dobre želje za naprej. Radi se udeležujejo naših vesellic, ni pa zanemarljiv tudi podatek, da imamo kar kakih 600 podpornih članov. Ljudje nam večkrat dajo vedeti, da podpirajo naša prizadevanja, da bi bili kar najbolj pripravljeni za učinkovita posredovanja ob kakršnih koli nesrečah, ki lahko prizadejajo naš kraj, hkrati pa z nami delijo naše upe in želje, da bi nam bilo treba čim manjkrat hitei na pomoč. Ob letošnjem ljubileju želim, da bi bili člani našega PGD Trzin tudi vnaprej tako marljivi in zagnani, da bi bili še bolj usposobljeni in opremljeni in da bi v prihodnje kar največkrat hitei na družabne, vesele akcije in čim manjkrat na pomoč ob nesrečah.

Na pomoč!

Predsednik PGD Trzin
Jože Kajfež

OBSEV - glasilo Občine Trzin

Glavni in odgovorni urednik:
Miro Štebe

Namestnik odgovornega urednika:
Jože Štih

Tehnični urednik:
Emil Pevec

Urednica fotografije:
Mojca Trček

Trženje:
Toni Ipavec, Jožica Valentak

Lektoriranje:
Marija Lukan

Stevilko so pripravili:
Miro Štebe, Jože Seljak, Jože Kajfež, Borut Kump

Tisk:
Marko Ravnikar s.p., Domžale

Naklada:
1700 izvodov

Glasilo Odsev izhaja enkrat mesečno in ga dobijo brezplačno vsa gospodinjstva in podjetja v Trzinu.

Naslov uredništva:
Odsev, Mengeška 9, 1236 Trzin
elektronski naslov
odsev_96@hotmail.com

ISSN 1408-4902

**Clanom PGD Trzin
čestitamo ob 95-letnici
njihovega društva in jim
želimo še naprej uspešno
delo ter hkrati čim manj
reševalnih akcij.**

**vodstvo Občine Trzin
in uredništvo Odseva**

Slika na naslovnici:

Sektorska vaja »Biring Tamiz 2001«.

(foto: Jože Seljak)

Zlato se z ognjem preizkuša.
močni ljudje z nesrečo.

(Seneka)

OB 95-LETNICI PGD TRZIN

Pred petindevetdesetimi leti je bilo ustanovljeno Prostovoljno gasilsko društvo Trzin, ki je v vseh teh desetletjih, podobno kot številna druga prostovoljna gasilska društva po vsej Sloveniji, opravilo zelo pomembno poslanstvo.

Prostovoljno gasilstvo je izjemno zanimiv in pomemben pojav, brez katerega novejša slovenska zgodovina najbrž ne bi bila takšna, kakršna je. O tem navsezadnje pričajo tudi številne šale in anekdote o gasilcih in njihovih doživljajih, ki vse po vrsti izražajo nesporne simpatije velike večine tistih, ki te šale in anekdote zbirajo in pripovedujejo ali celo zapisujejo. Po drugi strani pa o pomembnosti tega pojava pričajo tudi predanost številnih posameznikov gasilcev, ki temu svojemu poslanstvu nemočno posvetijo ves svoj prosti čas in ne kateri morda celo več energije in naporov kot svojemu siceršnjemu delu ali službi.

Ravno to dejstvo govori, da je v gasilstvu, kot radi rečemo, nekaj več. Poleg vsega tistega, kar je pomembna kakovost večine oblik prostovoljnega dela v korist skupnosti, očitno še nekaj, kar uvršča najbrž ravno to obliko prostovoljstva na prvo mesto po številu prostovoljcev in po priljubljenosti. Druženje prostovoljnih gasilcev ima pomemben učinek na vse udeležence tega druženja, saj gre za pomembno obliko solidarnosti in skrbi za premoženje in življenje sokrajanov, po drugi strani pa tudi za pomembni dejavnik socializacije in lajšanja vključevanja v skupnost za marsikoga, ki bi nemara drugače ostal na obrobju. A to velja, kot rečeno, za večino oblik druženja z namenom prostovoljnega dela v korist skupnosti. Gasilstvo pa mora imeti še dodatno privlačnost, saj se drugače ne bi tako zelo razmahnilo in ohranilo toliko časa kot najbolj množična oblika prostovoljnega dela. Morda se uregne komu zdeti to pretirano, a vendar tvegajmo oceno, da daje lažar gasilstvu do neke mere tudi dejstvo, da je dejavnost povezana z dvema "elementoma", ki ju vsa ljudstva že od začetkov civilizacije in kulture dojemajo kot dvojce izmed širih temeljnih "elementov", ki so osnova vsega, kar je. Gre za ogenj in vodo. Torej za dvojce "snovi", brez katerih ne bi bilo ne življenja ne civilizacije.

A pustimo razglabljanje o prazvrokih! Tisto, kar odlikuje večino prostovoljnih gasilskih društev, trzinskega pa še posebej, je povezanost gasilcev in gasilstva z vsem, kar se v kraju dogaja. Gasilci so neposredno vključeni v tako rekoč vse javno in še posebej in družabno življenje v občini. Brez njih in njihove pomoči se lahko zgodi le malo-

kateri javni dogodek širšega obsega. In tako je gasilstvo tudi v Trzinu že davno, verjetno že takoj po ustanovitvi, preseglo svoj, sicer pomembni prvotni namen – gašenje požarov. Danes gasilci posredujejo tudi pri nesrečah drugih vrst: ob poplavih, prometnih ter ekoloških nesrečah ipd. Trzinski gasilci so vsako leto znova med najbolj aktivnimi udeleženci spomladanskih akcij čiščenja okolja, s svojo tehniko in drugo opremo so nepogrešljivi pri organizaciji in izvedbi veselice, novoletne zabave na prostem in drugih prireditvah. Za vrsto takih prireditev pa poskrbijo kar sami. Seveda pa pri tem ne gre le za društvo kot kolektiv. Ta kolektiv sestavljajo posamezniki, ki so posvetili društvu veliko svojega časa, energije in volje. To je veljalo že za ustanovitelje društva, za številne kasnejše predsednike in komandante ter druge gasilske častnike, člane ter funkcionarje in velja še danes za številne člane in članice od predsednika in poveljnika do na prvi pogled manj opaznih, a zelo pomembnih, članov, ki skrbijo za brezhibnost opreme in vozil, za delo s podmladkom ali tudi za slastne klobase kot obvezni zaključek vaj, parad in podobnih prireditev. Zlasti na delo s podmladkom ne smemo pozabiti, kajti to delo je morda v teh časih, ko je vse težje pridobiti ljudi za prostovoljno delo za skupne koristi, ena najpomembnejših dejavnosti PGD Trzin.

Skratka o gasilcih in gasilstvu tudi v Trzinu lahko govorimo predvsem v superlativih. Naj bo tako tudi naslednjih pet let do stoletnice in še dolgo po njej.

Župan Tone Peršak

AKCIJE ČLANOV PGD TRZIN V ZADNJEM OBDOBJU

CISCENJE IN POLEPSANJE DOMA PGD TRZIN

Pred praznovanjem letošnjega jubileja svojega društva so trzinski gasilci temeljito pospravili svoj dom in ga tudi polepsali.

li. Prebarvali so vrata in nanje napisali telefonsko številko za klic gasilcev v sili. Na steno ob vratih v gasilski dom so vgradili poličko, na katero so namestili kip svojega zavetnika sv. Florjana. Kip so zaščitili s steklom. Fotografijo kipa sv. Florjana, ki poslej krasi dom

trzinskih gasilcev, so uporabili tudi za motiv letošnjega gasilskega koledarja, ki so ga raznašali po trzinskih domovih, tako da je vsak lahko podrobno videl, kakšen kip bodo vgradili na pročelje gasilskega doma.

BLAGOSLOVITEV FLORJANOVEGA ZNAMENJA V TRZINU

3. maja 2001 so opravili slavnostni blagoslov obnovljenega Florjanovega znamenja, najstarejšega občestnega znamenja v Trzinu, ki mu pravijo tudi Mačkovo znamenje ali pa tudi mrliško znamenje. Obreda se je udeležila tudi uniformirana deseterina trziških gasilcev, saj je sv. Florjan tudi njihov zaveznik. Ob tem znamenju so se včasih ustavljale pogrebne povorke iz Trzina, ko so na pokopališče v Men-

geč peljali ali nesli pokojnika. Ob znamenju so v slovo umrlemu vsi skupaj še zadnjič molili v Trzinu. Priprava pogreba je bila včasih zelo pogosto v pristojnosti gasilcev. Na južni strani znamenja, obrnjenega proti naselju, je relief sv. Florjana, pod njim pa napis: Sv. Florijan nestrče ognja nas brani. Lončeni posnetek reliefa sv. Florjana s tega znamenja pa je tudi najvišje društveno priznanje PGD Trzin.

LETOŠNJA FLORJANOVA NEDELJA JE BILA ŠE POSEBEJ SLAVNOSTNA

Tudi na letošnjo Florjanovo nedeljo, 7. maja 2001, so trziški gasilci pripravili že tradicionalno slavlje. Pred deveto uro zjutraj so se na ploščadi pred OŠ Trzin v slavnostnih uniformah zbrali gasilci iz Trzina in okoliških gasilskih društev ter člani mengeške godbe in narodne noše. Skupaj so po Trzinu odkorakali v cerkev, kjer je bila sv. maša, posvečena sv. Florjani in gasilcem. Tudi po končani

kot dobri gostitelji, za dobro razpoloženje pa so poskrbeli tudi godbeniki, ki so odigrali nekaj svojih skladb.

Udeleženci praznovanja, med katerimi je bilo tudi nekaj uglednih osebnosti, med drugim tudi predsednik Občinske gasilske zveze Marjan Slatner, so si z zanimanjem ogledali tudi stojnice Florjanovega sejma, ki ga je pripravilo Turistično društvo Trzin.

maši so udeleženci slavnosti v povorki za sliko sv. Florjana, ki so jo nosili mladi trziški gasilci, slavnostno odkorakali nazaj pred osnovno šolo, kjer so pripravili krajši slavnostni program in družabno srečanje. Trzinci so se tudi tokrat izkazali

JOŽE KAJFEŽ:

GASILCI SMO KREPKO VPETI V ŽIVLJENJE TRZINA

Predsednika PGD Trzin Jožeta Kajfeža verjetno pozna prav vsak Trzinčan, ki živi z našim krajem. Na pomoč ga vabijo pri večini družinskih in drugih prireditvah v občini, 28-letni Jože pa pomoč težko odreče. Največkrat pomaga sam, pogosto pa v to vključi tudi svoje prijatelje iz gasilskega društva. Gasilci se očitno trdno držijo osnovnega načela svojega poslanstva, ki so ga izbrali tudi za svoj gasilski pozdrav: »Na pomoč!« Hitro in nesebično pomagajo vsem, ki takšno ali drugačno pomoč potrebujejo.

Jože je lesarski tehnik in dela kot vodja delavnice v znanem lesarskem podjetju Lip Radomlje. V Trzin se je z družino priselil z Viča v Ljubljano leta 1977, ko mu je bilo šele štiri leta. Ker je praktično vse življenje v Trzinu, se ima že dolgo za pravega Trzinčana in tudi drugi mu to radi priznavajo. Tako zavzeto živi za Trzin

Jože Kajfež

in se žrtvuje zanj, da bi se po njem lahko zgledoval marsikaj »čistokrvni« Trzinčan. Treba pa je še zapisati, da je Jožetu gasilstvo pravzaprav v krvi. Tudi njegov oče Tone je namreč gasilec. Bil

je aktiven, še ko je živel na Dolenjskem, v Kočevju, kasneje pa se je pridružil gasilcem v Vižmarjih. Ko si je v naselju marlesovih hiš v novem delu Trzina uredil nov dom, pa se je hitro vključil v vrste trzinskih gasilcev.

Tudi Jožetov brat Marko je gasilec. Mednje se je vpisal leto dni za Jožetom, ki je h gasilcem pristopil leta 1984.

Novi rod gasilcev

Jože se z veseljem spominja tistih časov, ko so se urili v mladinski četli, prva leta pod vodstvom Blažija Mušiča mlajšega, kasneje pa že bolj samostojno. Bili so kar zagrizeni, in leta 1993 so starejši člani predlagali, da naj bi imeli v upravnem odboru društva tudi dva mlada predstavnika. Izbrali so Jožeta in Tomaža Daneta, v upravnem odboru pa je bila od mladih še Alenka Mušič. Kmalu zatem je Jože opravil izpit za izprašanega gasilca. Takrat izpiti niso bili redno, vsako leto, zato so morali nekateri počakati tudi daljši čas.

Ko je vstopil v gasilske vrste, so se za Jožeta, podobno kot za druge, začela leta učenja. Negasilci si mu ne predstavljamo, koliko znanj morajo gasilci obvladovati. Jože, ki je kaj kmalu postal deseter, je moral kasneje opraviti izpit za nižjega častnika. Ta čin si je pridobil leta 1998, prav v teh dneh pa zaključuje tečaj za častnika. Ob tem pa je opravil še tečaj za strojnika, tako da lahko skrbi za delovanje motorne brizgalne. Opravi je tudi tečaj za nosilca dihalnega aparata, tečaj za mentorja mladih gasilcev, 80-urni tečaj bolničarja, zdaj pa dela še tečaj za sodnika na gasilskih tekmovanjih, letos pa ima z nekaterimi drugimi gasilci v načrtu tudi tečaj za tehnično reševanje.

Ob vsem tem je Jože Kajfež na rednem občnem zboru leta 1998 prevzel še nalogo predsednika PGD Trzin. Ta funkcija mu je prinesla še nove, dodatne obveznosti in precej večjo odgovornost. »Lahko rečem, da se je takrat na društvo pravzaprav skoraj v celoti zamenjalo vodstvo. Starejši, preizkušeni člani, ki so do takrat vodili društvo, so se v glavnem umaknili, za krmilo pa smo prišli tisti, ki smo prej hodili na tekmovanja. Moram reči, da smo se kar ujeti in da smo nalogo, ki smo je sprejeli, začeli kar dobro izpolnjevati. Za prvo in najpomembnejšo nalogo smo si zadali izboljšanje in posodobitev opreme. Poskrbeli smo za dihalne aparate. Od gasilske zveze Domžale smo dobili enega, dva pa še od gasilske brigade Ljubljana. Tako zdaj lahko uporabljamo kar tri dihalne aparate. Poskrbeli smo tudi za drugo opremo, na primer za uniforme, pa za mostičke, s katerimi na cestah zaščitimo cevi, da ne vozijo po njih. Opravili smo temeljit pregled opreme, pospravili zgornje prostore doma in tako zdaj natančno vemo, kje kaj je in kaj imamo.

V lastni občini boljši pogoji

Treba pa je tudi reči, da se je takrat, ko smo v vodstvo društva prišli mladi, marsikaj spremenilo tudi v Trzinu. Saj je ta postal občina. Naša lastna, trzinska občina skrbi za nas precej bolje, kot je prejšnja. Dobivamo dosti več denarja. Razmere prej in zdaj so kar težko primerljive. Lahko rečem, da smo zdaj kar dobro opremljeni in da je razlika res opazna. Vse bolj spoznavamo, da bi bilo nujno nabaviti še nov gasilski avtomobil s cisterno. Naš avtopark, čeprav skrbno vzdržujemo naše avtomobile in skrbimo zanje, postaja zastarel. Razmere v občini so se precej spremenile. Precej več je industrijskih obratov in vsak požar, ki izbruhne v takih podjetjih, lahko v zelo kratkem času povzroči ogromno gospodarsko in tudi drugačno škodo. Dostikrat lahko le kar najhitrejša in učinkovita akcija prepreči katastrofo. Zahtevam, ki se pred nas postavljajo v občini zdaj, bi bili lahko kos le z novim avtomobilom. Le tako gremo lahko v korak s časom. Ta naša opozorila je zadnjič zelo nazorno potrdil požar v industrijski coni pri Balohu. Kar dva hidranta sta bila brez vode. Predno smo prišli do nje, je požar že dobil večje razsežnosti, z avtomobilom z lastno cis-

remo vode bi lahko ukrepali dosti hitreje, ko je bil ogenj še kolikor toliko obvladljiv. Problem pri sedanjih avtomobilih je tudi ta, da na akcijo enostavno ne morejo naenkrat pripeljati vse potrebne opreme, na primer dihalnih aparatov, agregatov in reflektorjev ter druge opreme. Opraviti morajo tudi po več voženj. Če bi dobili nov avto, kakršnega si želijo, pa bi z njim pripeljali vse naenkrat.

Mladi so zavihali rokave

Že takoj, ko je Jože z drugimi mladimi prevzel vodstvo društva, so začeli razmišljati tudi o ureditvi centralne napeljave v gasilskem domu. To so potrebovali še zlasti, ker morajo pogosto sušiti mokre obleke. Skupaj s še štirimi drugimi trzinskimi društvi so tudi sprožili akcijo za izdelavo novih klop in miz, ki jih v Trzinu potrebujemo za veselice in druge prireditve. Druga društva so akcijo podprla finančno, večino dela pa so opravili gasilci.

Leta 1999 so razvili nov društveni prapor. To je bilo nujno, ker so bili na starem praporu še simboli, ki jih zdaj ne spoštujejo več: napis Jugoslavija, zvezda in.

Istega leta so dobili tudi štiri nove zaščitne obleke. Tudi v letu 2000 so dobili nove zaščitne obleke, kupili so še štiri, ob tem pa so lani nahajali še več drugih kosov gasilske opreme, na primer tridelno aluminijasto lestev, svetilke, škornje, ventile in podoben t. i. potrošni material. Z dokupovanjem opreme nadaljujejo letos, še zlasti pomembno pa je, da jim je letos že uspelo opraviti generalno obnovo njihove motorne črpalke Rosenbaver, ki še vedno deluje, kot je treba. Na splošno ugotavljajo, da se zdaj po opremljenosti lahko mirno primerjajo z drugimi društvi.

Skrb za podmladek

Že prvo leto, ko je v vodstvo društva prišla mlada generacija, so si zadali tudi nalogo, da je treba bolj zavzeto delati z mladimi. Z vodstvom osnovne šole so se dogovorili, da bodo osnovnošolcem predstavili delo gasilcev in jih povabili k sodelovanju. Začuda je bilo zanimanje med mladimi veliko in hitro so lahko sestavili mladinsko ekipo. Sprva je bilo kar težko delati z mladimi, saj kar niso vedeli, kaj naj bi počeli z nadebudnimi gasilci, zdaj pa so stvari že precej bolj vpeljane in se že lahko pohvalijo z uspehi pri delu. Imajo program dela z mladimi, ki pa ga nameravajo še popesiriti z obiski različnih gasilskih enot, muzejev, šli pa bodo na izlete, na primer v hribe. Razmišljajo tudi, da bi vpeljali nekakšne gasilske značke za mlade, podobno kot imajo to mladi planinci in še nekatera druga društva.

»Treba pa je reči, da so nas mladi presenetili že prvo leto. V Trzinu smo takrat pripravili gasilski kviz in naša ekipa je osvojila presenetljivo dobro drugo mesto, lani pa so bili na regijskem tekmovalju v

Domžalah (tretji, na tekmovalju pravokotnih šol, ki je bilo na Dobu, pa so pri zadnjem vprašanju zgrešili prvo mesto. Prav prijetno so nas presenetili. Dobri so!«

Gasilci imajo dokaj razvito tudi tekmovalno dejavnost. Članska skupina se udeležuje občinskih tekmovalj, upajo pa, da se jih bo letos začela udeleževati tudi veteranska skupina. Težava je, da imajo postavljene kar precej visoke kriterije za nastop veteranov, saj morajo biti tekmovalci starejši od 63 let. Takšne tekmovalne desetine pa je že težje sestaviti.

V novi občini tudi več dela

Odkar je Trzin občina, gasilci čutijo tudi druge spremembe. Družabno življenje se je namreč v teh letih izredno razbohotilo. Včasih so v Trzinu delovala tri, štiri društva, zdaj pa jih je precej več, kar enajst. Gasilci so še ohranili svoje nekdanje tradicio-

nalne prireditve, kot so gasilska veselica in Florjanova nedelja, ob tem pa morajo sodelovati še pri celi vrsti drugih prireditvah v Trzinu. Ker so najbolje organizirani in ker imajo tudi večino

potrebne opreme, jih kaj hitro povabijo v organizacijske odbore drugih prireditelj. Prireditelji na primer potrebujejo agregat, razsvetljavo, prevoz, mize, varovanje in t. i., in ker so gasilci najpogostejše še člani drugih društev, je povsem normalno, da se zmenijo za sodelovanje tudi pri drugih prireditvah. Včasih je tega toliko, da jim zmanjka ljudi celo za njihove lastne akcije.

Čeprav so gasilci opazni na toliko družabnih prireditvah v Trzinu, bi marsikdo lahko dobil občutek, da pa nimajo več toliko svojega osnovnega dela, se pravi gašenj požarov in mučenja pomoči v drugih nesrečah, saj zadnje čase zelo redko slišimo gasilsko sireno. Videz pa vara. V zadnjem času so namreč gasilci prešli na sistem tihega alarmiranja, preko pozivnikov, telefonov pa tudi usnega alarmiranja. Alarm sprožijo v Regijskem centru v Ljubljani (112) ali pa iz Centra požarne varnosti na Količevem. Gasilci, ki s pozivniki prestrežejo klic, pa odhitijo na akcijo, ne da bi vzemirjali druge sokrajane. Jože Kajfež nam je povedal, da je bilo letos že kar precej alarmov, od tega jih je bilo nekaj tudi takih, pri katerih pravzaprav ni bilo požarov. Dostikrat se namreč zgodi, da kdo vidi, da se kje kadi ali se mu kaj zdi sumljivo, pa sproži alarm. V takih primerih gasilci sicer odhitijo na kraj dogodka, vendar ne sprožijo širše akcije. Nekajkrat pa so že posredovali pri črpanju vode iz kleti ali pa so odhiteli tudi na pomoč v sosednje kraje.

Želijo si še nove člane

Zdaj trzinsko gasilsko društvo šteje 62 članov in 15 mladincev, ob tem pa imajo tudi približno 600 podpornih članov. Tudi to priča o tem, kako so gasilci zasidrani v Trzinu.

Člani in podporni člani v veliki večini prihajajo iz starega dela naselja, vendar imajo tudi v novem delu Trzina vse več somišljenikov in privržencev. Jože je povedal, da prav zdaj pričakujejo, da bodo dobili dva nova člana, ki sta se že precej resno napovedala. Če bo to res, bodo imeli pozitivni prirastek, saj bodo tako v zadnjem obdobju pridobili 5 novih članov, k zadnjemu počitku pa so pospremili tri.

Sploh pa pravijo, da je pridobivanje novih članov ena od stalnih prednostnih nalog društva. Dobro delo z mladimi in prisotnost na večini pomembnejših prireditelj v Trzinu je prav gotovo dobro priporočilo, da ne rečemo kar reklama za to.

M.Š.

JANEZ ŠTEBE:

CILJE SMO LAHKO URESNIČEVALI, KER SMO DELOVALI KOT DRUŽINA

Janez Štebe je zdaj po starosti, ob Francu Kavčiču, najstarejši član PGD Trzin. Že 54 let je gasilec, od tega pa je bil kar 38 let, kar je dobro tretjino obstoja društva, tudi njegov predsednik. Ob tem pa je zdaj že kar 45 let tudi funkcionar v občinski Gasilski zvezi.

Kako se spominjate svojih začetkov v gasilskih vrstah? Leta 1947, ko mi je bilo 18 let, sem se šel s prijatelji, s katerimi smo že prej tekmovali in imeli gasilske vaje, vpisat med gasilce h gasilskemu tajniku Andreju Keciču - Ložarjevemu ata. Še istega leta jeseni so me poslali na strojniški tečaj v Kamnik. Tečaj je trajal en teden. Spali smo kar tam, v Kamniku. Ko sem opravil izpit, sva bila na društvu dva strojnika. Starejši strojnik je bil Ložarjev ata. Po tistem sem bil na gasilskih tekmovanjih vedno zadolžen za črpalko.

Kdaj pa ste doživel svoj ognjeni krst? Tistega požara se dobro spominjam. Bilo je pozimi leta 1947 ali 48, ko je gorela tovarna Helios. Bil je izredno hud mraz, pihal je veter, povsod je zmrzovalo, jaz pa sem kar 8 ur skrbel za črpalko, ki je iz potoka črpala vodo. Staknil sem kar hud prehlad. Požar pa je bil velik in se mi je krepko zapisal v spomin.

Potem je bilo še več požarov. Bilo jih je kar dosti. Kdo bi se spomnil vseh. Ne vem več natančno njihovega vrstnega reda, od požarov v Trzinu pa so se mi najbolj vtisnili v spomin tisti pri Roševcu, pa pri Arhu, pri Boštjanu, na Kasarni, pri Matičku, pri Vsovih, pri Sočku ... Verjetno bi se lahko spomnil še kakšnega ... Bilo je tudi nekaj takih, ko so goreli kozolci in gospodarske lope, precej pa je bilo tudi gozdnih požarov in požarov v sosednjih krajih. Posredovali smo tudi pri poplavih in drugih nesrečah. Spomnim se velikega požara v gozdu, kjer je zdaj industrijska cona. Kar dva dni smo gasili in stražili na pogorišču.

Kdaj ste postali predsednik društva? Predsednik sem postal leta 1958, ko sem na čelu društva nasledil Franca Lukmana. Društvo pa sem vodil do leta 1998, le dve leti me je med tem časom zamenjal Blaž Mušič. Leta 69 namreč zaradi študijskih obveznosti nisem zmogel vsega dela. Ko sem dokončal šolo, sem pa spet prevzel predsedniško funkcijo.

Janez Štebe

V tem času ste bili tudi član občinske gasilske zveze. Že leta 1954 so me izvolili v Občinsko gasilsko zvezo Mengeš. Ko se je ta preselila v Domžale, pa sem nadaljeval z delom tudi v Občinski gasilski zvezi Domžale. En mandat sem bil tudi njen podpredsednik, zdaj pa sem predsednik Nadzornega odbora. Dokler je Občinska zveza imela sedež v Mengšu, sta iz Trzina v njej sodelovala še Jože Kmetič in Franc Lukman, v Domžalah pa je bil z mano od Trzinčev le še Franc Lukman.

Kakšno delo opravlja občinska gasilska zveza?

Spremljamo tekočo problematiko gasilskih društev in gasilstva na našem območju, usklajujemo delo društev, pripravljamo seminarje in še drugače skrbimo za izobraževanje gasilcev. Pripravljamo

Člani Gasilske zveze Domžale v osemdesetih letih

tekmovanja in druge prireditve, odločamo o nakupih opreme, razdeljevanju denarja in podobno.

Delo vsakega predsednika ocenjujemo po tem, kako je organizacija, ki jo je vodil, delovala. S kakšnimi uspehi ste se lahko pohvalili?

V času mojega predsednikovanja smo najprej kupili motorno brizgalno Sora, leta 1972 pa smo jo nadomestili z močnejšo in boljso brizgalno Rosenbauer, ki jo društvo uporablja še zdaj. V prvem obdobju smo si priskrbeli lep lesen gasilski voz, ki je imel zadaj prikolico za orodje. Naredil ga je dolgoletni poveljnik društva in kovaški mojster Janez Benda. Voz je bil zelo kakovosten in

Gasilski voz iz leta 1956. Največ zasluga ima takratni poveljnik Janez Benda

Voz prevoznik je opremljen leta 1956. Janez Trojansky

nam je bil v tistih časih v ponos. Kasneje pa smo ob 60-letnici društva kupili rabljen fiatov kombi, ki pa kmalu ni zadostoval za vse potrebe, zato smo leta 1970 kupili tipiziran gasilski avtomobil IMV Morris. Leta 1987 pa smo precej napredovali, ko smo dobili gasilsko orodno vozilo TAM MT 50, kasneje, leta 1996, pa smo kupili še VW kombi za prevoz ljudi.

Zelo velik organizacijski in tudi finančni zalogaj je bila prenova našega gasilskega doma. Leta 1981 smo stari dom podrl in na njegovih temeljih zgradili novega in večjega, v katerem je prostor za dve garaži, v zgornjem nadstropju pa smo lahko uredili prostorno sejno sobo, shrambo in sanitarije. Od starega doma je ostal le še stolp, pa še ta je bil zgrajen leta 1958 na mestu nekdanjega lesenega stolpa. Te pridobitve so bile za društvo velik zalogaj, saj smo od takratne krajevne skupnosti dobivali le malo denarja, pa tudi na denar od zveze nismo mogli tako računati. Občinska zveza nam je sicer res pomagala pri nakupu avtomobilov in motornih brizgaln, vendar smo morali večino denarja le zbrati sami. Ob tem pa je bilo seveda treba nabavljati tudi drugo opremo, na primer cevi, uni-forme, močnejšo sireno in orodje. V glavnem smo denar zbrali s prostovoljnimi prispevki, veselicami in s pomočjo sponzorjev. Zelo veliko pa smo naredili tudi s prostovoljnimi delovnimi urami. Za gradnjo doma smo tako prispevali kar okoli 4000 prostovoljnih delovnih ur. Trudili pa smo se, da smo vsako okroglo obletnico društva na nek način obeležili tudi s kako pomembnejšo novo pridobitvijo.

Ob starijšem motornem vozilu »modernejša kombija«

podpora še zlasti dobra v starem delu naselja. Stari Trzinci so bili z društvom nekako bolj povezani. Priseljenci v novem delu Trzina so pogosto mislili, da so gašenje in druge naloge, ki jih opravlja gasilsko društvo, v pristojnosti poklicnih gasilcev, šele kasneje so spoznavali, kaj naše društvo sploh je, in podpora se je začela večati. Se vedno pa je največ članov in podpornih članov iz starega dela naselja.

Podporne članke ste vpeljali v času vašega mandata?

Da, že kmalu po tem, ko sem prevzel predsedniško funkcijo, smo se odločili, da bomo skušali na nek način pomagati Trzincem, ki so izgubili svoje. V tistem času v Mengšu še ni bilo mrliških vežic in vse pokojne je bilo treba med pogrebom prepeljati iz Trzina v Mengeš. Če je umrl gasilec, smo za organizacijo pogreba, prevoz in zadnje slovo od tovarniške avtomatično poskrbeli gasilci. Drugim pa smo nudili pomoč, če so bili podporni člani društva. Tudi zdaj, če umre podporni član društva, na gasilnem domu izobesimo črno zastavo, pogreba pa se udeležijo skupina gasilcev, včasih pa smo ob tem pri pogrebu podpornih članov svojem ponudili tudi možnost, da smo pokojnika zastoj v Mengeš prepeljali kar gasilci. Sprva smo umrle in vence ter drugo

Trzinskim gasilcem ob visokem jubileju

V letošnjem letu praznujejo trzinski gasilci že 95 let svojega obstoja. To društvo, ki je bilo ustanovljeno z namenom, da njegovi člani pomagajo sočloveku takrat, kadar je najhujše, je bilo skozi vsa leta izredno napredno in delavno.

Ob prebiranju zapisov o delu članov lahko ugotavljamo, da so veliko skrb posvečali prav nabavi sodobne gasilsko-reševalne opreme, graditvi in obnovi svojega doma ter vzgoji in izobraževanju gasilskega kadra. Tako ugotavljamo, da so člani PGD Trzin danes zadovoljivo opremljeni z osnovno opremo, širokovno pa dovolj usposobljeni za uspešno posredovanje ob morebitnih gasilsko-reševalnih akcijah. Upravičeno lahko trdimo, da so gasilci – člani PGD Trzin, tisti ljudje, na katere se lahko vedno zanesemo, da bodo pravočasno in uspešno pomagali povsod tam, kjer jih bodo najbolj potrebovali. Tako jih vedno srečamo na vseh področjih gasilskega delovanja, kakor tudi na drugih področjih dela in življenja v občini Trzin. Kljub temu da delajo in živijo v svoji občini, so vedno pripravljeni pomagati tudi v drugih občinah.

V zadnjem času opažamo povečano aktivnost pri osebnem in kolektivnem opremljanju svojih članov. Njihova dolgoletna želja po novem kombiniranem avtomobilu se vse bolj bliža realizaciji. Vsekakor je ta želja in potreba po novem sodobnem vozilu še kako upravičena, kajti z izredno hitro rastjo občine Trzin se je močno povečala tudi požarna obremenitev. Ta obremenitev pa se je predvsem povečala z izgradnjo industrijsko-obrtnice in stanovanjskih naselij. Ob lerošnjem jubileju trzinskih gasilcev se številnim čestitkam pridružuje tudi vodstvo Gasilske zveze Domžale, kakor tudi vsi ostali gasilci občine Domžale. Želimo jim še veliko delovnih uspehov. Uspešni pa bodo lahko samo takrat, če bodo sodobno opremljeni, širokovno izobraženi in imeli tudi podporo vseh krajanov občine Trzin.

Domžale, 17.5.2001

Predsednik Gasilske zveze Domžale
Marjan Slatnar

cvetje v Mengeš vozili z vozom, kasneje pa z avtomobilom. Zdaj je pogrebe prevzelo kamniško komunalno podjetje in to ni več potrebno, takrat pa smo na ta način svojem pokojnikov pomagali, da so imeli ob smrti člana družine kar najmanj stroškov. Saj so nam za to potem darovali kaj denarja, vendar to ni bilo obvezno. Ko smo ob koncu leta po hišah raznašali koledarje, pa smo spravevali ljudi, če hočejo postati podporni člani društva in odziv je bil zelo dober. Nastavili smo celo človeka, ki je bil zadolžen za podporne člane. Najprej je to funkcijo opravljal Franci Kurent, kasneje pa Jože Dolinar. Podporne člane pa na društvu z veseljem sprejemamo še zdaj.

Sle v času vašega predsednikovanja uvedli še kakšne novosti? V tistih letih je bilo precej novosti. Na primer leta 1967 smo v Trzinu dobili dovodov. To je precej pripomoglo k večji varnosti in k možnostim za uspeh gasilcev v boju z ognjem. Prej smo vodo črpali le iz potokov in vodnjakov. Po Trzinu smo imeli določene nekaj mest, s katerih naj bi v primeru požara črpali vodo, če pa smo bili oddaljeni od teh mest, smo pač vodo skušali dobiti tam, kjer so bile za to najboljše možnosti.

Ko smo zgradili dom, smo dobili možnosti za sestankovanje v njem. Prej smo imeli sestance po trzinskih gostilnah. Da ne bi bilo zamere, smo imeli eno leto sestance v eni, drugo leto pa v drugi gostilni, tako da so vse prišle na vrsto. V društvenih prostorih v domu smo imeli nekaj časa tudi občne zbornice društva, vendar jih zdaj povečini pripravljamo kar v dvorani kulturnega doma.

Ahko se pohvalim, da sem med društvene aktivnosti vpeljal gasilske izlete. Vsako leto smo pripravili izlet po Sloveniji za člane društva. Tako smo spoznavali domovino, med seboj pa smo ikali še druge, prijateljske vezi. Tako se nismo srečevali le ob nalogah. Pred dvanajstim leti smo spet obudili praznovanje Florjanove nedelje. Na društvu smo si prizadevali, da v delo ne bi vpletali politike, zdelo pa se nam je le prav, da obudimo star običaj, saj smo se vsi še spominjali, kako so naši predhodniki včasih praznovali Florjanovo nedeljo.

V prvem obdobju smo imeli veselice na dvorišču Narobetove gostilne, kasneje pa smo jih preselili za takratni zadržni dom, tja, kjer jih pripravljamo tudi zdaj. Nekaj časa smo jih pripravljali tudi v kamnolomu, vendar je bilo za to potrebno kar precej dela, saj je bilo tam potrebno urediti prav vse, od razsvetljave, sanitarij, vode, plesišča in drugega. Ko je takratna krajevna skupnost v kamnolom potegnila elektriko, so nam stvari olajšali, poznalo se je tudi, ko so asfaltirali dostopno pot v kamnolom, zadnji dve leti pa smo tam imeli tudi betonirano plesno ploščad. Potem so zaradi neurejenih lastniških odnosov kamnolom začeli opuščati in od takrat veselice spet pripravljamo za kulturnim domom, v katerem je zdaj sedež Občine.

Pozdravni govor predsednika Janeza Štebeta ob 60-letnici društva, leta 1966. Med slavnostnimi gosti so (od desne proti levi) ravnatelj OŠ Trzin, župan občine Domžale ter predstavnika Občinske gasilske zveze Mengeš.

Bilo pa je še precej drugih izboljšav in novitet.

Pred leti smo uvedli podeljevanje posebnih društvenih priznanj za posebne zasluge ali dolgoletno delo. Gre za plakete svetega Florijana, pri katerih smo za osnovo vzeli lik svetega Florijana, ki je upodobljen na t.i. Mačkovem znamenju. Te plakete dobijo le najzaslužnejši, zato jih podeljujemo le ob posebnih prilikah.

Kot sem že omenil, smo sprva še hoteli gasit s konjsko vprego. Glavni voznik je bil sosed, Fingratov ala oz. Janez Trojanssek, ki je ob alarmu lahko najhitreje vpregel konje, da smo potem hiteli na pomoč. Na vozu je bila ves čas že pripravljena oprema, tako da z nakladanjem nismo tratili časa. Z nakupi avtomobilov smo kasneje čas prihoda na pogorišče precej skrajšali.

Avtomobili pa so tudi drugače precej olajšali naše delo. Nabavili smo tudi močnejšo sireno in uredili, da so jo lahko vključili tudi iz Domžal, če so tam prvi dobili obvestilo o nesreči.

V času mojega predsednikovanja smo tudi nadomestili precej gasilske opreme z novo, boljšo. Večkrat smo tako zamenjali uniforme, svečane uniforme kar dvakrat: najprej smo imeli sive, zdaj pa imamo temno modre.

Nekdanje gasilske cevi iz konopje smo nadomestili z novimi, gumiranimi. Včasih je bilo treba cevi po vsaki akciji očistiti in sušiti. Zato so gasilski domovi potrebovali stolpe, v katerih smo oblačili in sušili cevi, zdaj novih gumiranih cevi ni treba tako sušiti in gasilski domovi stolpov pravzaprav ne potrebujejo več. Tudi na samih cevih je prišlo do sprememb. Prej smo jih morali privijati drugo na drugo, zdaj pa jih spenjamo s posebnimi spojkami, kar je precej lažje in hitreje. Nenačudenje smo začeli uvajati tudi tih alarmiranje s pomočjo odzivnikov. Kar dosti novosti je bilo v teh petdesetih letih.

Kako pa zdaj gledate na funkcijo predsednika? Je to bolj častna funkcija, saj naj bi bile operativne naloge v pristojnosti poveljnika?

Funkcija predsednika je častna, predvsem pa garaška. Predsednik mora stati za vsem. Bil mora gonilna sila, organizator, ki skrbi za sklicovanje in vodenje sestankov, porazdeljevanje mora naloge, skrbeti za reševanje problemov, za napredovanje in vzgojo članov. Nadzirati mora delo drugih, jih usmerjati in če kaj ne naredijo, mora v končni fazi tisto, česar niso opravili drugi, opraviti kar sam. Po eni strani je preganjač, po drugi strani pa mora kar krepko prijeti za delo. Poveljnik je zadolžen za izvedbo operativnih nalog, reševalnih akcij, za treninge in drugo, vendar mora tudi predsednik skrbeti za te naloge po organizacijski plati. Zagotoviti mora, da imajo drugi člani dobre pogoje za delo in vadbo. Zelo dosti časa in energije zahteva zbiranje denarja, sponzorjev in. K sreči smo bili dober kolektiv. Dobro smo se pobrali in delali smo prijateljsko in enotno kot kakšna družina. Skupaj smo se dogovorili, kaj bomo naredili in smo to tudi naredili. Šlo je za skupinsko delo, en sam vsega ne bi zmogel. Je pa res, da so nekatere naloge, ki jih enostavno predsednik mora narediti. Spominim se, kako mi je žena vsako leto pomagala sestavljati zaključni račun, bilanco, kako sem sestavljal slavnostne in poslovilne govore, kako sem sestavljal načrte porabe sredstev, načrte nakupov hrane in pijače za veselice in podobno.

Pri takem skupinskem delu vedno prihaja do nihanj. Enkrat so v ospredju bolj zavzeti in pridni, drugič pa zagnanost upada. Generacije se izmenjujejo in k sreči vidim, da so zdaj na društvu kar pridni in da dobro delajo. Predno je nastopila ta nova generacija,

je bilo nekaj več mrtvice, bilo je ravno obdobje, ko je zagnanost upadala. Moram pa reči, da so bile tudi prejšnje generacije zelo prizadevne in da bi lahko kar nekaj časa našteval tiste, ki so se izkazali z delom.

Se vam je iz časa predsednikovanja kakšen dogodek še posebej zapisal v spomin?

Veliko je takih posebnih spominov. Še najbolj pa se spominim, kako smo takrat, ko smo kopali temelje za novi gasilni dom, poskovali mednarodni telefonski kabel. Niti nismo vedeli, da je kabel tam. Šlo je za poseben koaksialni kabel, ki ga niti nismo presekali, vendar so takoj iz Ljubljane prihiteli operaterji, ki so tudi takoj vedeli, kje je okvara. Grozilo nam je, da bomo plačali zelo visoko kazen. Na nek način nam je uspelo pregovoriti pristojne, da so kabel za našo pomočjo popravili in da smo plačali minimalno kazen. Spominim se, kako smo celo noč stregli operaterjem, ki so kabel spojili z ogromno spojko in kako smo ga zaščitili z betonsko cevjo. Takrat smo se res preznojili od skrbi pa tudi od dela.

Kako pa gledate na prihodnost društva?

Kot sem že rekel, si sedanje vodstvo zasluži vse priznanje. Nekateri so res zelo dobri, celo odlični društveni delavci in gasilci. Nalog pa je kar dosti. Še naprej si je treba prizadevati za pridobivanje novih članov, še zlasti mladih. Na osnovni šoli so to zastavili

zelo dobro. Mi enostavno za to nismo dobili primernega človeka. Treba bi bilo okrepiti tudi žensko desetino. Mi smo desetino uvedli, vendar je kasneje prišlo do osipa. Upam, da bodo zdaj znali v gasilske vrste pritegniti še več deklet in žensk.

Najpomembnejša naloga, ki si jo je zastavilo društvo, pa je nakup novega kombiniranega avtomobila s cisterno. Tak avtomobil je za Trzin vse bolj nujen, hkrati pa je to tudi kar velik zalogaj za društvo. Upam, da bomo tudi pri drugih Trzincih in še zlasti pri občinskem vodstvu našli na posluh, saj bi to pomenilo tudi zelo veliko za požarno varnost in učinkovitost gasilcev v Trzinu. Trzinci bi morali spet na nek način združiti moči in kupiti tak avtomobil. Prav bi bilo, da bi nujnost nakupa spoznali že zdaj in da nas na to ne bi navedle šele posledice kakšne nesreče, kjer prav zaradi nezadovoljive opremljenosti ne bi mogli biti tako učinkoviti, kot bi lahko bili z novim avtomobilom, kakršnega si želimo.

Za konec pa nam je g. Janez Štebe zaupal, da je za gasilce opravil nešteto ur dela, da ni nikoli štel kilometrov in stroškov, ki jih je pri tem imel. Želel je le, da bi bili trzinski gasilci kar najbolj pripravljeni in usposobljeni za pomoč drugim ljudem v stiski. Ves čas se je tudi zavedal, kar je skušal prenesti tudi na druge, da nikoli ne moremo biti povsem prepričani, da se nam ne bo zgodila nesreča. Ogenj lahko izbruhne kadarkoli, in takrat je še kako prav, da so v bližini ljudje, ki želijo in znajo pomagati.

GASILSKA PRIZNANJA JANEZA ŠTEBETA

V času svojega dolgega gasilskega in še zlasti predsedniškega staža je Janez Štebe dobil številna visoka gasilska priznanja, med drugim tudi najvišja, kot je Odlikovanje Gasilske zveze Slovenije za posebne zasluge v gasilstvu ter naziv častnega člana in častnega predsednika PGD Trzin.

V njegovi zbirki so naslednja visoka priznanja:

Priznanja Gasilske zveze Slovenije:

Odlikovanje za posebne zasluge v gasilstvu (prejel 29.5.96)

Gasilsko odlikovanje I. stopnje za vestno in požrtvovalno delo v gasilski skužbi (16.2.84)

Gasilsko odlikovanje II. stopnje

Priznanja Gasilske zveze Domžale

Občinsko gasilsko priznanje za gasilske zasluge I. stopnje (24.9.85)

Občinsko gasilsko priznanje za gasilske zasluge II. stopnje (29.9.79)
Občinsko gasilsko priznanje gasilec veteran (19.5.1999)

Priznanja sosednjih gasilskih zvez

Občinska gasilska zveza Kamnik

Občinsko gasilsko priznanje I. stopnje (22.2.88)

Občinska gasilska zveza Litija

Občinsko gasilsko priznanje I. stopnje (25.2.88)

Občinska gasilska zveza Ivančna Gorica

Občinsko gasilsko priznanje III. stopnje (28.10.88)

Častni član gasilskega društva Trzin je postal 25.1.1997

Častni predsednik PGD Trzin pa 20.2.1998

G. Janez Štebe je za svoje dolgoletno delo v gasilstvu prejel številna gasilska odlikovanja. Na zgornji sliki so nekatera od pomembnejših odlikovanj, na desni pa je najvišje gasilsko priznanje, ki ga podeljuje predsedstvo Gasilske zveze Slovenije: Odlikovanje za posebne zasluge v gasilstvu.

IVKO RUČIGAJ: GASILCI MORAMO DELATI ODGOVORNO IN SKUPINSKO

O Ivku Ručigaju kot dolgoletnem poveljniku trznjskih gasilcev smo v Odsevu že pisali, vendar je Ivko v preteklem obdobju v društvu igral tako vidno vlogo, da ga ob 95. obletnici društva enostavno ne moremo prezreti, in je le prav, da poskusimo osvetliti še nekatere vidike njegovega delovanja.

»H gasilec sem pristopil leta 1955. V Mengšu je bila gasilska sektorska vaja, pa me je tako pritegnila, da sem se takoj vpisal h gasilec. Takrat sem bil star 18 let in za prej bi lahko celo rekel, da sem s pristopom h gasilec kar malo odlašal. Tudi moj oče je bil namreč gasilec. Pred vojno je bil celo poveljnik,

Ivko Ručigaj

takrat, ko so kupovali prvo motorno brizgalno. Potem pa je prišlo do nekih nepomembnih razprtij. Ni hotel biti v nobeni stranki, pa je odstopil. No, ko sem se vpisal med gasilce, so me kar hitro vzeli za svojega. Stari člani so bili takrat zelo zavzeti in delavni in lahko se je bilo vključiti v njihove vrste. Društvo je takrat vodil še Franc Lukman, tajnik je bil Adolf Rebolj, Dolfe, kot smo mu rekli. Kaj kmalu sem delal izpit za izprašanega gasilca, potem pa so me dali k strojniku in nato v Mengše v 1960 in tam do danes, tako da sem postal še strojnik. Ker so me kmalu zatem poklicali k vojakom, so morali gasilci dve leti počakati. Domov sem prišel ravno, ko so imeli veselico. Še dobro se spominim, kako je bilo takrat. Bilo je 29. maja 1960 in kar z veseljem sem se spet vključil v del društva.

Ivkov oče Franc (desno) je bil predvojni poveljnik trznjskih gasilcev, poleg stoljta Slavko Sichel (Ivkov stric) in Miha Cinar ml. - Matičkov

Ivko je bil priden in zanesljiv, zato je dobil različne zadolžitve, postal pa je tudi poveljnik društva. Sprva se je na poveljniškem mestu menjaval z drugimi, ko je leta 1988 spet dobil to funkcijo, pa jo je obdržal vse do leta 1998, ko je prišlo do korenite pomladitve v vodstvu društva. Ivko je tako poveljniško funkcijo opravljal več kot 15 let. Pravi, da ima poveljnik kar dosti nalog in pri- stojnosti:

»Skrbiš predvsem za operativne naloge. Moraš obveščati člane, usklajevati je treba delo v društvu, razdeljevati naloge, pripravljati in voditi vaje in nato tekmovanja, skrbeti za red in pripravljenost članov, kadar je pogreb, mora poveljnik obveščati člane, da

se ga udeležijo, voditi mora moštvo na kraj požara in voditi gašenje, dokler ne pride kdo, ki je višji po činu, da ta prevzame poveljevanje. Po požaru ali drugi akciji pa je treba pisati požarno poročilo ali poročilo o posredovanju.

Pri delu ni bilo posebnih težav, saj so vsi dobro sodelovali. Med nami je bilo dosti razumevanja. Še zlasti je pomembna povezava med predsednikom, blagajnikom, tajnikom in poveljnikom. Dobro smo se ujeli in kar lepo smo sodelovali.

Pri gasilcih velja, da morajo biti vedno pripravljeni na akcijo, čeprav so najbolj veseli, če akcij ni. Minilo je tudi nekaj let, ko ni bilo požarov, vendar brez dela niso bili nikoli. Posredovati so morali še drugače, običajno pa so imeli na leto vsaj po dva požara. Nekaj jih je bilo tudi večjih, precej pa je bilo manjših, še zlasti gozdnih požarov. Manjše požare so največkrat pogasili kar sami.

Ko je gorelo pri Rošovcu, smo bili pa tudi sami. Tistega požara se dobro spominjam. Bilo je ravno na začetku zime, 28. novembra 1957, in v Trzinu je bila izredno gosta megla. Ravno smo končevali sestanek telovadnega društva Partizan in smo hoteli k Narobetu na pivo, ko je približno ob desetih zvečer zatulila gasilska sirena. Skočil sem na kolo, pa se mi je strgala veriga. Nekaj časa sem tekel ob kolesu, potem pa sem ga vrgel kar v jarek za cesto in tekel naprej h gasilnemu domu. Zvedeli smo, da gori pri Rošovcu. Vedeli smo, da časa ni dosti, saj so tam imeli slammato streho. Sploh nismo čakali, da bi Fingretov ala vpregel konje. Kar sami smo začeli vleči voz, na katerem je bila gasilna oprema. Preteči smo morali namreč dobrih 300 metrov, časa za čakanje na konje pa ni bilo. Šele ko smo prišli do mosta čez Pšato, smo v megli komaj zagledali odblek požara. Megla je bila tako gosta, da je požirala tudi glasove in zvoke, in trznjske sirene v sosednjih krajih sploh niso slišali. Gasiti smo morali sami. Motoriko smo postavili na za to prirejeno betonirano ploščad ob Gregčevem mostu in nad požar smo se spravili z dveh strani. Hiša je bila, kot sem že rekel, krita s slamo, ob njej je bil lesen kozolec, zraven pa še zelo veliko butar in drugega lesa. Vse skupaj je silovito gorelo in se je dalo rešiti le malo, grozilo pa je, da se bo požar razširil še

Veterani po končanem tekmovanju v Mengšu: (stoljko od leve proti desni) Blaž, Franci in Ivan Musič, Cveto Stopar, (spredaj) Ivko Ručigaj in Janez Štebe

na sosednji Tajčarjev senik in na hišo Tagornjih, ki je bila le nekaj metrov nad prizadeto hišo in je imela leseno pregrado. Polivali smo tudi sosednji poslopji in pri Tagornjih so preko ogroženih delov hiše razgrinjali mokre ruhe in ponjave. Tako smo v tistih časih pogosto preprečevali, da se požar ni razširil. Iskre s slamnate strehe so namreč letele visoko v zrak in veter jih je nosil tudi po 50 in celo 60 m proč in če so padle na gorljivo podlago, je bilo joj. Ker so bile strehe predvsem slamnate, so se požari na ta način hitro širili še na sosednja poslopja. Pri Rošovcu smo stremeli za tem, da ogenj pogasimo in mu preprečimo, da se ne bi še razširil. Gasili smo vse do 6h zjutraj.

Sledili so še drugi požari. Ivko se še zlasti spominja požarov pri Matičku, pri Vsovih, na Kasarni, pri Žankarju in še vrste drugih požarov.

»Spominim se, da ko je gorelo pri Žankarju, sem za požar izvedel kasneje in so bili na prizorišču že poklicni gasilci. Vseeno pa sem pomagal, kjerkoli se je dalo, na različnih koncih. Na pogorišču sem bil kar 24 ur, enako kot Helmut Verbič. Zadnja sva šla s pogorišča. Ko sem prišel domov, sem kar padel v posteljo.«
Ivkov spomin je poln najrazličnejših prigod ob reševanjih. Zelo slikovito zna opisovati, kako so gasili. Spominja pa se tudi številnih gozdnih požarov, še zlasti velik je bil tisti na Dolgem hribu. Takrat so si pri gašenju pomagali kar z gostimi vejami, s katerimi so tolkli po ognju. Kasneje so dobili posebne metlice za gašenje gozdnih požarov. V zelo živem spominu pa mu je ostala tudi poplava iz leta 1968, ko se je nad Cerkljami na Gorenjskem utrgal oblak.

»Ravno sem delal v Mengšu. Priklapljal sem nek stroj, ko je zatlila mengeška sirena. Šel sem na cesto in se spraševal, kaj je zdaj to. Mimo je prihitela neka ženska, ki mi je povedala, da se je nad Cerkljami utrgal oblak. Rekel sem si, da bi bilo to lahko še nevarno tudi za Trzin. Iz hiše, kjer sem delal, sem imel pogled na strugo Pšate. Hitro sem se vrnil na delo in privil še tisto, kar sem moral. Ko sem končal, je bila voda že na dvorišču hiše, kjer sem

Operativna enota društva - član A, v sedemdesetih letih

delal. Domačinom sem dal nekaj napotkov in skočil v avto, da bi opozoril Trzince, saj sem vedel, da bo po toku navzdol še hujše. Ko sem v Trzinu vklopil sireno, so me ljudje nejevolno spraševali, kaj se grem. Skoraj mi niso verjeli, k sreči pa se je takrat oglasila že tudi sirena v Loki. Gasilci smo hoteli odstranjevati mostnice z lesenih mostov preko Pšate, saj te lahko ob povodnji zajezijo strugo in vplivajo na različne vode. Komaj smo odstranili prepreke, ko je voda že prihrumela po strugi. V kratkem smo brodili po vodi, ki nam je

segala do prsi. Po trije gasilci smo se držali skupaj, da nas ni odneslo.

Tudi z reševanjem v poplavih se Ivko spomni številnih prigod. »Ko je voda na vasi naraščala, se je eden od gospodarjev spomnil, da ima v kleti parni stroj. Hitela sva ga reševati. Zagrabila sva ga in ga tovorila iz kleti, takrat pa sem stopil v jarek, ki so ga imeli izkopanega ravno po sredi prostora. V trenutku sem bil pod vodo, stroj pa na meni. K sreči je bil stroj zaradi vzgona vode lažji in tovariš ga je lahko takoj dvignil, da sem se rešil. Se bolj pa mi je ostala v spominu prigoda iz Šmarce. Gospodar je imel v garaži, ki je bila v kleti, avto. Zabarikadirali so vrata, da voda ne bi vdrla v garažo, vendar je bila voda tako visoka, da je v garažo začela teči skozi okna, in avto je bil kmalu pod vodo, ker so vrata tako zabarikadirali, ga pa še umakniti niso mogli. Nekaj podobnega se je zgodilo tudi pri neki ženski; da bi bila nesreča še večja, pa so v garaži imeli tudi dve odprti kanti odpadnega olja. V poplavi sta se kanti prevrnili in olje je steklo ven. Ko smo kasneje izčrpali vodo, je bil avto tako umazan, da ni bil za nikamor. Ne vem, kako so lahko očistili tiste zamazane sedeže. V prostoru je bila takšna svinjarija, da se ne da povedati. Še blaja je bilo polno.«
Ivko se tudi spominja, s kakšno opremo so včasih reševali.

»Včasih smo imeli navadne sive obleke, ki pa niso bile posebej kakovostne. Kasneje smo dobili neplam obleke, ki so bile že boljše. Zdajšnja zaščitna oblačila in tudi vsa druga gasilska oprema je neprimerno boljša. Spominjam pa se še časov, ko še nismo imeli avtomobilov. Se spominim starega gasilskega voza, ki so ga vlekli konji in nato novejšega, ki ga je naredil Janez Benda. Imel je gu-mijasta kolesa, zadaj pa prikolico za orodje. Bil je zelo dober voz, najboljši daleč naokoli, in smo bili nanj zelo ponosni. Drugi so hodili k nam po načrte zanj, da so ga kopirali.

Kasneje smo dobili avtomobile. Spominim se, da smo nekoč v Zagorju z velikim veseljem kupili nek tovornjak. Pa je bil preneroden in ves čas v okviri. Ni bil za nikamor. Nazadnje ga je nekdo porabil za kurnik. Kasneje smo kupili moder kombi. Z njim smo naredili kar nekaj kilometrov, potem pa smo dobili IMV kombi, ki je bil že bolj kakovosten. Nato smo leta 1988 kupili še TAM-ov orodni avto. Bil pa je neroden, ker je precej visok in je bilo vanj kar težko naložiti motorno brizgalno. Da smo si delo olajšati, nam je Tomaž Kralj naredil posebne sani, tako da zdaj z nakladanjem črpalke ni več toliko težav. Kasneje smo nabavili še volkswagenov kombi, s katerim lahko prevažamo moštvo. Že zdaj pa je jasno, da nujno potrebujemo novo kombinirano vozilo s cisterno. To se nam je še zlasti jasno pokazalo zadnjico, ko je gorelo pri Balohu v industrijski coni. Če bi imeli avto s cisterno, bi bili precej uspešnejši, tako pa so fanije izgubljali čas in so imeli težave s hidranti. Tudi prva brizgalna Sora, ki se je spominjam, ni bila prav kakovostna. Velikokrat nam je zalajala. Ko smo

Veterani PGD Trzin ob 95-letnici društva (stojijo): Ivan Mušič, Blaž Mušič, Ivan Gradišek, Stane Učakar, praporščak Tomaž Dane, (sedijo) Ivan Ručigaj, Franci Mušič, Franc Kavčič in Janez Štebe

Prizor z enega od številnih tekmovalij

dobiti boljšo črpalko Rosenbauer, smo se lahko krepko oddahnili. Slednja črpalka še zdaj služi svojemu namenu.»

Ko Ivko razmišlja o gasilski opremi, ima precej idej, kako bi se dalo delo gasilcev olajšati in narediti bolj učinkovito. Tudi nad vodovodnim omrežjem in hidranti v Trzinu ni najbolj navdušen. Prepričan je, da bi morali vodovodno omrežje v starem delu naselja čim prej posodobiti. Morali bi zamenjati stare salonitne cevi, ki so že dotrajane in tudi nezdrave, ob tem pa opozarja, da bi morale imeti tudi večji presek. Trzin se namreč nezadržno širi. Kar se hidrantov tiče, pa opozarja, da bi moralo komunalno podjetje Prodnik zanje precej bolje skrbeti, saj nenazadnje za to tudi pobirajo denar. Lastnik bi moral hidrante vzdrževati, saj gasilci za to niso poklicani. Iz lastnega interesa jih sicer redno pregledujejo, vendar za to niti nimajo pravice, saj so hidranti v Prodnikovi lasti. Gasilci naj bi jih smeli uporabljati šele, ko potrebujejo vodo za gašenje. Če gasilci nimajo točnega pregleda nad hidranti, pa se lahko kaj hitro zgodi kot pred kratkim, ko kar iz dveh hidrantov ni bilo vode.

Ivko pa je kritičen tudi do svojih gasilskih kolegov v domu. Pravi, da je disciplina na prvem mestu in ta bi morala biti še večja. Marsikdaj se po akcijah jezi na tiste prve, ki se jim kar preveč muči domov.

»Včasih divjajo in se preoblačijo tako, da kar leti od njih, in opreme ne zložijo tako, kot bi bilo treba. Še škornjev ne znajo postaviti tako, kot bi jih morali. Potem pa ti ravnáš in pospravlaš za njimi. Brez discipline ni nič!«

Ampak pri gasilskih niso samo vaje in posredovanja ob nesrečah. Ivko se spominja številnih tekmovalij, ki so se jih udeležili.

»Kar vse desetino so se že izkazale, bile so kar uspešne. Dostikrat so nas sicer oškodovali sodniki, še zlasti včasih, ko so merili, kako so bile prвите spojke. Ampak dostikrat pa so bili naši fantje kar dobri in so dobro branili trzinske barve. Tekmovali smo povsod in domov so prinesli kar dosti pokalov. Zdaj pa dobro kaže tudi mladi rod. Mislim, da bodo kar dobri.«

Lepši del gasilskega življenja so tudi izleti, ki jih trzinski gasilci že lep čas prirejuje vsako leto. »Kar precej lepih izletov smo pripravili in ogledali smo si dosti slovenskih znamenitosti in lepote. Izlete smo običajno popestrili še z obiski kmečkih turizmov in kar prijetno je bilo. Se zlasti dobro pa se spominjam, ko smo, že kar nekaj časa je tega, v Ankaranu pripravili piknik. Dobili smo maso za čevapčiče in kar dosti vina, potem pa smo se s tistim plavim kombijem odpeljali v Ankaran, kjer smo si naredili piknik. Ko smo pekli na žaru, je k nam prišel nek vratar, gostinec ali ne vem, kaj je bil, pa nam pravi, da naj nehamo peči, saj se gostje pritožujejo, da jim smrdi. Pa sem mu rekel, da naj tiste, ki jim smrdi, pošlje kar k nam, da se osebno pogovorimo. In res sta prišla dva Nemca, mož in žena. Dodelili smo jima Ivana, ki je nekaj znal nemško in jima v roke potisnili še porčiji čevapčičev, potem pa se nista čisto nič več pritoževala in sta bila kar za to, da še pečemo. Čisto nič jima ni več smrdelo.«

Ivko lahko pove precej zanimivega o življenju društva, o delovnih akcijah, vajah, tekmovaljih in tudi samih akcijah, vendar pravi, da je zdaj čas na mladih, da nadaljujejo po poti, ki so jo začrtle prejšnje generacije, ob tem pa pravi, da je prav vesel, ko vidi, kako dobro so zastavili mladi, ki so na vodstvenih položajih zamenjali njegovo generacijo. Misli, da se nam ob taki zagnanosti ni treba bati za prihodnost našega gasilskega društva. Ob tem pa še poudarja: »Pri gasilstvu se je treba ves čas zavedati, da gre za odgovorno delo. Kdor pride k nam, mora vedeti, da to moral delati in to z vso resnostjo. Gre sicer za skupinsko delo, vendar je še kako pomembno delo vsakega posameznika. Tudi pri nas velja načelo Vsi za enega, eden za vse. Noheno društvo ne more obstajati, če dela vsak samo sam zase in se ne morejo dogovoriti za skupno delo.«

Miro Stehe

STATISTIKA DRUŠTVA

Članstvo:

Včlanjenih je 60 članov, od tega 54 moških in 6 žensk.

19 članov je brez čina.

20 je izprašanih gasilcev.

7 je nižjih gasilskih častnikov.

3 so gasilski častniki

2 sta višja gasilska častnika.

Sprejeti klici na pomoč v zadnjem obdobju

Požari:

15.3. 2001 travnik

18.3. 2001 smeti

28. 4. 2001 skladišče – delavnica Baloh

1. 5. 2001 gozd

9. 12. 2000 odpadni les

9. 12. 2000 palete

24. 12. 2000 hlev v Jablah

Tehnične intervencije

25. 12. 2000 odpiranje vrat (CPV)

Nevarne snovi

26. 2. 2001 izliv goriva – prevrnenj tovornjak (CPV)

8. 8. 2000 razlitje olja (CPV)

Intervencije, za katere so alarm sprožili po telefonu

1. 5. 2001 kuhinja

30. 10. 2000 črpanje vode

november gume

april črpanje vode

ZGODOVINA PROSTOVOLJNEGA GASILSKEGA DRUŠTVA TRZIN

ProstoVOLjno gasilsko društvo Trzin se uradno ustanovilo 17. maja 1906. Iz starih kronik pa je razvidno, da so se Trzinci že pred tem po gasilsko organizirali in da so s skupnimi močmi gasili požare, ki takrat niso bili tako redki. Precej hiš v vasi in sosednjih krajih je bilo namreč lesenih, krile pa so bile s slamo, zato je rdeči petelin, kadar je ušel izpod nadzora, pogosto terjal hud davek. Najhujši znani požar, ki je divjal v Trzinu, je avgusta leta 1879 uničil kar 36 poslopij. Pogorele so vse hiše od Zankarja do Narobeta, nesrečo pa je verjetno povzročila nepredvidnost enega od mlatičev. Ljudje so namreč ravno mlatili, snope žita pa so sušili ob hišah in na dvoriščih. Goreti je začelo pri Ukanu, kjer je verjetno nekdo s pipo po neročnosti zanel ogenj. Gasili so celo gasilci iz Ljubljane. 24. avgusta istega leta pa so po okoliških cerkvah pripravili darovanje za trzinske pogorelece.

Prav omenjeni požar je verjetno prisilil občinske moke, da so se odločili za nakup gasilnega orodja. Jože Kraj se je še spominjal, da je trzinska občina najprej kupila majhno prenosno brizgalnico brez posode – bergilnko, pozneje pa še nekoliko večjo brizgalnico na dveh kolesih s sesalno cevjo in majhno posodo, v katero so nalili vodo, če črpalka ni takoj potegnila. Imela je okrog 30 metrov tlačnih cevi. Vso to opremo in še nekaj reševalnih kavljev so hranili kar pri tedanjem županu Janezu Ložarju – Žankarju, ki je bil župan med leti 1876 in 1889. Dejstvo, da so opremo hranili pri njem tudi še po tem, ko ni več županoval, daje slutiti, da je bil tudi sposoben in vesten gasilec. Domnevajo, da je prav on kot župan prvi organiziral gasilsko službo v Trzinu.

O tem, da so Trzinci organizirano nastopali v boju z ognjem še pred ustanovitvijo društva, pričajo tudi nekatera poročila o večjih požarih na našem območju, o katerih je poročalo takratno časopisje.

Slovenski narod je tako že leta 1888 objavil poročilo, da so požar, ki so ga med igro z vžigalicami zaneli otroci pri Lapu in Smreku v Loki pri Mengšu, poleg domžalskih in mengeških gasilcev gasili tudi gasilci iz Trzina. Zanimivo je, da tedaj niti v Trzinu niti v Mengšu še ni bilo gasilskega društva.

V članku, ki ga je leta 1893 objavil Domoljub, piše: V nedeljo dne 9. t. m. zvečer je spet v Stobu gorelo ... Ognjegasci so jako hitro prihitali na pomoč iz Domžal, Mengša, Doba in Trzina.

Slovenec je leta 1897 poročal, da so enega od takratnih požarov v Stobu gasili gasilci iz Domžal in Trzina.

Ta skopa poročila dokazujejo, da so trzinski gasilci vsaj dve desetletji pred ustanovitvijo gasilskega društva gasili požare doma, v Trzinu, in v bližnji okolici.

Požari v Trzinu so bili nekdaj zelo pogosti. Arhiv gasilskega društva Domžale navaja požar v letu 1888. Gorelo je tudi 15. avgusta 1901, ko je treščilo v cerkev in jo je precej poškodovalo. 11. julija 1904 ob desetihi popoldne je začel goreti Žankarjev kozolec z enajstimi stani, 12. januarja 1906 pa je zagorelo gospodarsko poslopje pri trzinskem županu

Roku Florjančiču – Smuku. Ogenj so zaneli rokovnjači, ker so se želeli županu maščevati, ker jih je zatiral. Kot so povedali starejši Trzinci, je prav ta požar pospešil ustanovitev gasilskega društva v Trzinu, zagotovo pa so Trzinci pomagali gasiti tudi pri vseh omenjenih požarih v domačem kraju.

Ustanovni zbor trzinskega gasilskega društva pa so pripravili na pobudo takratnega trzinskega učitelja Luke Blejca, ki se je izkazal tudi na drugih področjih življenja v Trzinu. V društvo se je vključilo 27 članov, zraven pa so pridobili še 120 podpornih članov. Za prvega načelnika so izbrali mizarja Josipa Kraja. Tudi podnačelnik je bil mizarški mojster, Matevž Hočevar – Čebul, za blagajnika so imenovali gostilničarja Mihaela Colnarja – Jezenskega, tajnik pa je postal Luka Blejc. V upravni odbor so člani ustanovnega zbora izvolili: Antona Kurenta – Suštarja, Antona Ložarja – Žankarja in Ivana Ložarja – Kušarja.

Tajnik Luka Blejc je kasneje vzorno vodil društveno kroniko in je v njej vestno popisoval dejavnost gasilcev, akcije, v katerih so sodelovali in uspehe društva. Učitelj pa je imel tudi največ zasluga za hiter razvoj društva. Dosegel je, da je društvo od Deželnega zbora v Ljubljani v letih od 1906 do 1908 prejelo 200 kron, leta 1910 pa 100 kron podpore. Od zavarovalnic, občin Loka pri Mengšu in Depala vas, grofa L. Lichtenberga iz Jabel ter od domačinov so zbrali 1000 goldinarjev, tako da so lahko takoj po ustanovitvi društva pri zastopniku češke tovarne gasilnega orodja A. R. Smekalu v Zagrebu naročili novo vozno brizgalno in drugo gasilno opremo ter obleke. Stroški za vse skupaj so znašali 3000 K. 17. junija 1906 so pripravili gasilsko srečanje sosednjih društev. K slavnostnemu vzdušju so še zlasti prispevali stobovski gasilci, ki so na prireditvev prikorakali z godbo na čelu.

Ustanovno slovesnost in blagoslov gasilskega orodja so imeli 2. septembra istega leta. Slavnostni govornik na prireditvi, ki so se je udeležili tudi gasilci iz Kamnika, Mengša, Stoba in Domžal ter zastopniki gasilskih društev iz Komende in Doba, je bil tajnik zveze gasilskih društev in učitelj z Iga, Trošt. Luka Blejc je v

Ena najstarejših slik gasilcev pred gasilskim domom v Trzinu

Pravila

proštovoljnega gasilnega društva

Pravila gasilnega društva
Trzin

Ljubljana, 12. 1. 1909

zatem, 30. januarja, je ob petih zjutraj 13 gasilcev hitelo z brzagalno gasit k Testenu v Loko pri Mengšu. Požar so omejili, zato so od zavarovalnice dobili 35 kron nagrade.

Že ob ustanovitvi druš-

va so želeli zgraditi svoj gasilski dom in spomladi leta 1907 so začeli z deli. Zidarska dela je opravil zidarski mojster Matevž Hočvar, mizarska dela sta prevzela Josip Kralj in Friderik Narobe, pleskarska pa Janez Habjan. Vsi omenjeni mojstri so bili iz Trzina, tesarska dela pa je opravil France Dimc iz Depale vasi, ključavničarska pa so bila v pristojnosti Franca Končana iz Domžal. Dom so dokončali 14. julija, ko so imeli slavnostno blagoslovitev. Slavnostni govornik na slovesnosti je bil okrajni nadzornik gasilskih društev in trgovec iz Kamnika, Josip Fajdiga, slovesnosti pa se je udeležilo 178 gasilcev iz Komende, Mengša, Moravč, Lukovice, Doba, Domžal, Stoba, Tacna, Vižmarji, Kamnika in z Ježice, sodelovali pa sta tudi godbi iz Domžal in Mengša. Tudi trzinski gasilci so se tega leta udeležili več slavnostnih prireditev v sosednjih krajih.

Naslednje leto, leta 1908, so kupili 60 metrov tlačnih cevi za veliko in nekaj cevi za malo brzagalno. Iz tega Blejčevega poročila izvem, da so takrat Trzinci imeli dve brzagalni.

6. novembra leta 1909 je v Trzinu spet izbruhnil velik požar. Ogenj je uničil Anderjačevo, Tomšljevo in Pavovo domačijo, pogorelo pa je tudi Starinovo gospodarsko poslopje, kjer je požar izbruhnil.

Društvo je marljivo delovalo, gasili so vrsto požarov v domačem in sosednjih krajih, udeleževali so se gasilskih vaj in slavnostnih gasilskih in drugih prireditev v okoliških naseljih, sami pa so proslavili peto obletnico društva, na Florjanovo nedeljo pa so v počastitev svojega patrona v trzinski cerkvi pripravljali priložnostne svete maše, ki so se jih udeleževali tudi gasilci iz sosednjih društev in menška godba. Vedno so pripravili slavnostno povorko gasilcev, spremljale so jih narodne noše, prireditev pa so zaključevali v gostilni Narobe, kjer so pripravljali družabna srečanja, nekajkrat pa so pripravili tudi gasilsko veselico.

Tudi v društvu je bilo vse bolj čutili gospodarsko krizo, saj je precej članov zapustilo društvo, ker so šli s trebuhom za kruhom, največ v Ameriko. Precej pa jih je moralo tudi k vojakom. Konec leta 1913 je bilo v društvu samo 19 delovnih članov. Med prvo svetovno vojno, v letih 1914 – 1918, je moralo od 32 članov na fronto kar 22 moških, od katerih jih je 6 tam tudi umrlo. Med prvo svetovno vojno so padli: tajnik Anton Mušič, četovodja Franc Keceelj, ki je bil zelo sposoben in prizadeven gasilec, brzagalniški mojster Anton Ložar, prvi organizator za ustanovitev gasilskega društva v Trzinu Ivan Ložar, član odbora in ustanovni član Franc Jemec in trobentač Blaž Keceelj.

Luka Blejec je leta 1913 prenehal opravljati tajniške dolžnosti v društvu in s tem tudi pisanje zanimive kronike. Zato za obdobje prve svetovne vojne nimamo poročil o delovanju društva. Leta 1920 je novi društveni tajnik spet začel pisati kroniko. Med požari iz tistega obdobja je treba še zlasti omeniti velik in nevaren ogenj na vojaškem letališču v Trzinu. 17. novembra 1917 je med 17. in 18. uro požar zakrivil stražar, ki je nekemu Dobjanu pri odpremu plamenu svetilke nalival bencin. Zgorelo je letalo, več hangarjev in nekaj barak. Nesreča bi lahko bila še precej hujša, če

Ena od starejših ročnih brzagaln, ki so jo mladi gasilci pred leti obnovili.

društveno kroniko zapisal, da se je slovesnosti udeležilo 70 gasilcev, posebej pa je hvalil trzinska dekleta, ki so pomagale pri pripravi prireditev in jo tudi popestrile z narodnimi nošami. Bolna na prireditvi je bila žena načelnika železniške postaje v Trzinu, Marija Sicherlova.

Visoka cesarsko-kraljeva deželna vlada v Ljubljani je društvena pravila potrdila z odlokom 31. maja 1906.

Prvo večjo reševalno akcijo so trzinski gasilci imeli 4. januarja 1907, ko so posredovali ob veliki poplavi v Trzinu. Za požrtvovalno reševanje življenj in imetja krajanov ob poplavi so prejeli zahvalo okrajnega glavarstva Kamnik.

Prvi redni letni občni zbor so imeli 27. januarja 1907. Že tri dni

Najstarejša fotografija trzinskega gasilskega doma

ne bi z lokomotivo, ki je pripeljala iz Domžal, odpeljali proč vagon s 335 ročnimi bombami in drugim razstrelivom, ki je stal le 15 metrov od požara.

25. aprila 1920 so na občnem zboru društva izvolili novo vodstvo. Za načelnika društva so izbrali Matevža Hočevartja, za podnačelnika Ivana Podgorška, za tajnika Jaka Keclja, za blagajnika Mihaela Colnarja, za odbornike pa Franca Zankarja, Antona Kurenta in Mihaela Raketa. Četovodja je postal Henrik Florjančič, za brizgalno pa je skrbel mojster Ignac Mušič.

Leta 1921 je društvo za 4000 kron kupilo gasilski voz, 17. aprila istega leta pa so v Trzinu pripravili veliko gasilsko vajo, ki sta jo vodila župni načelnik in tajnik iz Kamnika. Na vaji so sodelovali gasilci iz Doba, Domžal, Stoba in Trzina. Najprej je imelo vsako društvo zase mokro vajo, nato pa so v verigi črpali vodo iz Trzina v Depalo vas, kjer so brizgali z visoke lestve. Po končani vaji so se skupaj z brizgalnimi in drugim orodjem slikali pred gasilskim domom.

V tistem času so sodelovali pri gašenju več večjih požarov doma in v okolici. Med drugim so gasili, ko je gorel valjni mlin Franca Majdiča v Jaršah. Med gašenjem so se dobro odrezali, vendar se jim je nato pokvarila brizgalna. Za uspešen nastop v požaru in za popravilo orodja so od zavarovalnice Slavija dobili 1000 K, Franc Majdič pa jim je primaknil še 600 K.

S prireditvijo, najbrž veselico, ki so jo imeli 28. maja istega leta, so zaslužili okrog 20.000 K. Polovico zbranega denarja so namenili nakupu novih tlačnih cevi in navijalk.

3. februarja 1924 so nameravali imeti občni zbor društva, vendar so morali gasiti požar, ki je izbruhnil v gospodarskem posloju Mihaela Colnarja, zato so občni zbor prestavili za dva dni. Na njem so za častna člana društva izvolili Luko Blejca in Josipa Kralja ter jima podelili častni diplomi. Društvena kronika ju hvali, da imata kot tajnik in načelnik največ zaslug za ustanovitev in uspešno delovanje društva.

Slovesnosti ob dvajsetletnici društva, praznovali so jo 9. maja 1926, sta se poleg vseh gasilskih društev v okraju udeležila tudi načelnik okrajne gasilske zveze Anton Cerar in okrajni glavar dr. Fran Ogrin. Pri Skupku Strmoletu – Narobetu je bil tistega dne tudi občni zbor Okrajne gasilske zveze Kamnik, kamor je spadalo tudi trzinsko društvo.

Na občnem zboru 5. februarja 1928 so sklenili, da je treba zbrati denar za motorno brizgalno. 8. junija istega leta so si zato predstavniški društva ogledali velesojem v Ljubljani in s Strojnimi tovarnami v Ljubljani podpisali pogodbo o nakupu motorne brizgalne in 200 m tlačnih cevi. Plačali so 30.000 dinarjev, za razliko 8.000 din pa so se dogovorili, da jo bodo plačali v treh mesecih. Brizgalno so dobili 13. avgusta 1930, blagoslovili pa so jo 10. maja 1931, ko so slovesno praznovali 25. obletnico društva. Botra novi brizgalni je bila Marija Sicherl, o zgodovini društva pa je na kratko spregovoril nadučitelj Anton Arrigel. Sedmim še živim ustanovnim članom so podelili častne diplome. Slavnosti se je udeležilo 160 gasilcev iz okoliških društev.

Večje ročno brizgalno so leta 1931 posodili gasilskemu društvu na Vrhopolju pri Moravčah. Za prevoz gasilnega orodja pa so maja 1932 dobili nov voz.

30. oktobra 1932 je v ljubljanski bolnici umrl častni član, pobudnik in organizator gasilskega društva v Trzinu, Luka Blejc. Istega leta je kralj Aleksander za 25-letno delovanje odlikoval gasilce: Matevža Hočevartja, Mihaela Colnarja, Antona Kurenta, Ignaca Perneta, Franca Zankarja, Franca Gregorina in Ivana Podgorška. Odlikovanja so prejeli 27. novembra v Kamniku.

5. novembra 1933 so društvo preimenovali v Prostovoljno gasilsko četo Trzin. Po obvezni zaprisegi kralju so potrdili ves prejšnji odbor. Tridesetletnico delovanja so slavnostno praznovali na Florjanovo nedeljo, 10. maja 1936. Ob tej priložnosti sta diplomirani častni člani prejela Franc Keclj in Mihael Colnar. V tistem času so trzinski gasilci gasili 27 požarov, od tega 9 v Trzinu, 6 v Depali vasi, po tri v Loki, Mengšu in Stobu, po enega pa v Domžalah, Jaršah in Jablah.

Na občnem zboru 24. januarja 1937 je zaradi premajhne discipline v četi odstopil dotedanji poveljnik Franc Ručigaj, kmalu zatem pa še predsednik čete Miha Colnar ter član Miha Perne. Do novega občnega zbora je zato predsedniške dolžnosti opravljal poveljnik.

V letu 1940 je redno delo gasilcev ovirala pogosta odsotnost članov zaradi orožnih vaj. Prav zaradi tega je prenehal delovati mladinski odsek, v katerem je bilo 23 naraščajnikov.

Vojna je razmere v društvu krepko spremenila. Okupator društvenega življenja ni podpiral, hotel pa je imeti močno gasilsko enoto. Vpeljal je redne gasilske vaje in gasilce oprostil obveznosti pri

Ob blagoslovitvi gasilske brizgalne 10. maja 1931 - skupinska slika trzinskih gasilcev

wehrmannschaftu. Prav zato se je v gasilske vrste vključilo kar dosti novih članov. V tistem obdobju pa so imeli tudi sorazmerno dosti požarov, saj so jih precej podtaknili partizani. Gasilci so imeli namenoma manj uspeha pri gašenju tistih javnih zgradb, ki so jih zažgali partizani, saj so jim ti gašenje celo prepovedovali. Janez Benda, ki je takrat poveljeval gasilcem, je kronistu Stanetu Stražarju povedal, kako so partizani dvakrat zažgali trzinsko šolo. Prvič ni hotela zagoreti, drugič pa so zmetali na kup šolske mize in klopi, Benda pa jim je moral dati ključke od gasilnega doma, da so dobili bencin in z njim polili pohištvo.

Po požarnem poročilu je šola gorela, najbrž že drugič, 8. decembra 1943 ob devetih. Tistega večera je gorelo tudi župnišče, v katerem je okupator uredil otroški vrtec. Mengeški nemški občinski komisar je prišel klicat poveljnika Janeza Bendo, naj gre gasiti, ta pa se je izgovoril, da je bolan. Kasneje so gasilci požar le gasili. V »nejasnih okoliščinah« so tako pogoreli skladišče na železniški postaji, prosvetni dom, šola, župnišče z vrtcem, gorelo pa je tudi v trzinskem kamnolomu.

Po osvoboditvi se je društvo znašlo v hudih težavah. Število članstva je sicer hitro naraščalo, gasilska oprema pa je bila dotrajana, novo pa je bilo nemogoče dobiti. Velike težave so imeli predvsem zaradi slabih in preperelih tlačnih cevi. Z veselico so leta 1946 zaslužili približno 25.000 din, s čimer so želeli kupiti avtomobil, vendar je partijska celica Trzina na seji 6. 6. 1946

KCKP Trzin

6.6.1946.

Poročilo s sestanka z dne 23.5.46.

Sestanka so se udeležili vsi člani naše celice, pričel se je ob 8 uri

Daloga: za uprno Zadruga se bo treh pozanimati: Kevzave tova, Homec. Članci prejeli na veselici okrog 25.000 čistog. dobička, ki ga bodo uporabili za avtomobil. Mi pa smatramo, da so sedaj na vsi, bolj pereča vprašanja: praznovanje socijalno vprašanje parizanskih vdov, Zadruga in obnova ljudskega doma. Avt. s bi nabavil kasneje, Sklena se primerno vplivati na to.

odločila, da so bolj pomembna socialna vprašanja partizanskih vdov, zadruga in obnova ljudskega doma, kot so takrat imenovali sedanji kulturni dom. V sklepu so zapisali, da bo avto prišel na vrsto kasneje. Nova oblast je po vojni delovanje gasilskih društev podredila milici. Prvi povojni občni zbor so tako imeli šele leta 1947, na njem pa so izvolili nov odbor, ki je društvo vodil 6 let Petinštrideseto obletnico društva so počastili s koncertom moškega pevskega zbora Trzin, ki ga je vodil Anton Lovše.

Homec in Bežigrad, sta bili tovarni Melodija in Trak Mengeš. Na tekmovanju v tedanji Občinski gasilski zvezi Mengeš leta 1957 je bila Irzinska desetina prva. 4. avgusta tistega leta so imele desetine iz Trzina, Mengša in Loke v Trzinu mokre veje v verigi. Po vaji je zastopnik Ukrajne gasilske zveze Ljubljana okolica Marjan Skalar izročil Antonu Florjančiču in Janczu Orlu odlikovanje III. stopnje Republiške gasilske zveze Slovenije za zasluge v gasilstvu.

V letu 1958 so obnovili gasilski dom, pri tem pa porušili lesen stolp za sušenje cevi in naredili zidani. Naslednje leto so obnovili fasado doma in s tem dokončali obnovitvena dela.

Leta 1958 je vodstvo trzinskega društva prevzel Janez Štebe, ki je potem društvu predsedoval, z dveletnim premorom leta 1969 zaradi študija, vse do leta 1998.

Ob zaključku gasilskega tedna, ki so ga pripravili v oktobru 1959 so pripravili slavnostno sejo, na kateri so nekaterim članom podelili značke za dolgoletno delo. Francu Keclju so ob zlatem jubileju podelili diplomu častnega člana, posebej pa so se spomnili tudi dolgoletnega predsednika Franca Lukmana, ki je imel po vojni največ zaslug za obnovo gasilskega doma in za napredek društva. Čeprav motoma brizgalna ni bila več zanesljiva, so mladinci na občinskem tekmovanju na Količevem osvojili 2. mesto. Na občnem zboru 1963-1964 so novi društveni odbor izvolili predsedni-

Skupinska slika članov društva ob 50-letnici leta 1956

Leta 1958 so prvotni leseni stolp za sušenje cevi zamenjali z zidanim. Po zadnji obnovi in razširitvi doma je zidani stolp edini ostal nespremenjen.

ka Janeza Štebeta, poveljnika Ivana Ručigaja, tajnika Franca Kurenta, blagajnika Jakoba Šmona ter člane Franca Kavčiča, Janeza Bendo, Blaža Mušiča, Ivana Keclja, Ivana Novaka ml. in Jožeta Dolinarja. V nadzornem odboru pa so bili Franc Ložar, Anton Florjancič in Ivan Novak. To vodstvo je poskrbelo, da je društvo v letu 1965 dobilo novo motorno brizgalno Sora, kupili pa so tudi več slavnostnih uniform in močno električno sireno. Ob 60-letnici društva so leta 1966 kupili rabljen kombi, ki so ga preuredili za gasilske potrebe. Slavnostni izročitvi sta botrovala Ančka in Matevž Štefe, pokrovitelj pa je bila Zavarovalnica Sava, Poslovna enota Mengeš.

Z dograditvijo vodovodnega omrežja se je leta 1967 v Trzinu požarna varnost precej izboljšala, saj so na območju vasi uredili 23 hidrantov.

Leta 1968 so se trzinski gasilci še zlasti izkazali pri reševanju ob poplavi, ki je prizadela Trzin. Opravili so nad 300 ur reševalnega dela, na pomoč pa so jih priskočili tudi gasilci iz Mengeša, Stoba, Vira, Loke in Jarš-Rodice.

Leta 1971 so kupili nov tipiziran gasilski avtomobil IMV Moris. Pomemben uspeh pa so proslavili naslednje leto, 4. junija 1972, ko so namenu izročili novo motorno brizgalno Rosenbauer, ki jo je vedno s pridom uporabljajo. Botrovala sta Rezka Testen in Ivan Mušič, pokrovitelj pa sta bila Citroen servis – Matevž Štefe, ter Ford servis – Vinko Dolenc in Jože Gorjup. Stare konopne cevi so zamenjali za gumiranimi.

70-letnica gasilskega društva Trzin leta 1976

Sedemdesetletni jubilej društva so leta 1976 slavnostno praznovali pod pokroviteljstvom Krajevne skupnosti Trzin, Mizarstva Tamiz Mengeš in Občinske gasilske zveze Domžale. V počastitev jubileja so imeli sektorsko vajo, nato pa v trzinskem kamnolomu koncert Mengeške godbe. Osrednja slovesnost je bila v nedeljo, 20. junija, ki so jo popestrili s sprevedom gasilcev in narodnih noš.

Ker je imel gasilski dom vrata oziroma izvoz na vedno bolj prometno glavno cesto Ljubljana-Maribor, so v letu 1980 začeli razmišljati o gradnji novega gasilskega doma, vendar ustreznega zemljišča niso mogli dobiti nikjer. Zato so se odločili za prezidavo in povečavo starega doma. Poleg predsednika društva so v gradbeni odbor imenovali še poveljnika Ivana Novaka, Francija Mušiča, Ivana Mušiča, Ivana Ručigaja, Franca Pirnata in Janeza Kavčiča, ki je izdelal tudi načrt za prenove doma. Leta 1981 so prvotni dom podrli in na starih temeljih sezidali novega. Večino gradbenih del je ob prizadevnem prostovoljnem delu nekaterih članov društva opravilo podjetje trzinskega zidarskega mojstra Staneta Habata. Na zahodno stran, kjer so zdaj vrata, so ga razši-

rili za tri metre, na južno pa za širino stolpa, ki je ostalek starega doma. Spodaj so tako dobili dve prostorni garaži – orodjarni, zgoraj pa sejno sobo, shrambo in sanitarije. Pri vseh delih, razen nekaterih strokovnih, so levji delež opravili gasilci sami. Za to so žrtvovali več kot 3.800 prostovoljnih delovnih ur. Fasado so dokončali v letu 1984, vsa dela pa so opravili do 22. junija 1986, ko so s slavnostno otvoritvijo prenovljenega doma praznovali 80. obletnico društva. Pokroviteljja slavnosti sta bila Občinska gasilska zveza Domžale in Splošno gradbeno podjetje Gorica, ki sta društvo tudi denarno podprla. Drog novega prapora, ki so ga ob tej priliki razvili, krasi okrog 200 spominskih žebelčkov in nekaj trakov. Botrovala sta Angela in Franc Krizman, slavnostni govornik na prireditvi pa je bil predstavnik Občinske gasilske zveze Marjan Slatnar. Ze dan pred slovesnostjo so pripravili sektorsko gasilsko vajo, na slavnostni dan pa so pripravili poveljstvo, v kateri so poleg domačih gasilcev sodelovali še člani sosednjih društev, godba na pihala iz Mengeša, narodne noše, predstavniki trzinskih društev in osnovne šole. Istega leta so dobili tudi nekaj novih gasilskih oblek.

V letu 1988 so kupili nov gasilski orodni avto TAM 80 T5 za prevoz gasilske opreme in gasilcev, ki je opremljen tudi z radijsko postajo. 70 % denarja za nakup avtomobila je prispevala Samoupravna interesna skupnost za varstvo pred požari, preostala sredstva, kar ni bilo malo, pa so zbrali gasilci sami. V maju so morali nakazati prvi znesek v vrednosti 7.748.000 dinarjev, kar je bilo vprašljivo skoraj do zadnjega trenutka. Nekateri člani društva so se sami ponudili, da bi posodili denar, vendar so se stvari nazadnje uredile, in to ni bilo potrebno.

Vozilo so predali namenu 6. 8. 1988. Pokroviteljja SIS za varstvo pred požari sta na slavnosti ob tej priliki zastopala Jože Žargi in Cveto Rihter. Botra sta bila dolgoletna zaslužna člana društva: večletni predsednik Franc Lukman in večletni poveljnik društva Janez Benda. Ker je v tistem času državo pretresala izredno huda gospodarska kriza z inflacijo, ki je že presežala trimestno število, je bil nakup novega avtomobila za trzinske gasilce

V šdesetih letih je bil gasilski nogomet priljubljena popestritev gasilskega dela. Leta 2000 so običaj obnovili.

izjemen uspeh. V tem času so začeli vse bolj uveljavljati tudi t.i. tiho alarmiranje preko pozivnikov in brezžičnih radijskih zvez. V domu so namestili radijski sprejemnik in oddajnik.

Leta 1989 so obudili običaj praznovanja Florjanove nedelje. Ob tem prazniku se v Trzinu poleg domačih zberejo tudi gasilci iz sosednjih društev. V spremstvu mengeške godbe in narodnih noš odkorakajo k maši v trzinsko cerkev, ki je posvečena temu zavetniku pred ognjem in poplavi, priveditev pa zaključijo z družabnim srečanjem. Trzinski

gasilci so bili med prvimi, ki so obudili to praznovanje, zato se je prvega praznovanja Florjanove nedelje udeležilo čez 200 gasilcev, tako da je bila trzinska cerkev skoraj premajhna za vse. V kasnejših letih je praznovanje postalo spet bolj razširjeno po vsej Sloveniji, zato je udeležba gasilcev na njej zdaj nekoliko manjša, pred enim letom pa so na pobudo Turističnega društva praznovanje še razširili s Florjanovimi sejmom, ki ga odpro že en dan prej, v soboto.

Leto 1991 je prineslo številne spremembe v življenje v Trzinu in tudi Sloveniji, saj se je naša država odcepila od Jugoslavije. V času bitke, ki se je takrat odvijala pri mostu čez Pšato v Trzinu, so bili gasilci ves čas v pripravljenosti. Iz gasilskega doma so umaknili oba avtomobila, ker so se bali bombnih napadov jugoslovanske armade z letali, zato je bil en gasilski avtomobil v polni pripravljenosti na straži v starem delu Trzina, drugi pa v novem.

Zaradi blokade na mostu pri Gregcu, povezava med obema deloma Trzina namreč ni bila možna. Ko so na bojišču goreli avtomobili, med katerimi je bil tudi tovornjak, naložen s plinskimi jeklenkami, gasilci zaradi bitke niso posredovali, pomagali pa so kasneje pri odstranjevanju ostankov vozil in drugih sledov bitke. Leta 1991 je območje Trzina prizadel orkanski veter. Vetrolom je povzročil precej škode v gozdovih in na gospodarskih poslopih. Gasilci so zavzeto pomagali pri odpravljanju posledic viharja. Odstranjevali so porušena drevesa s cest in hiš, pomagali pri pokrivanju odkritih streh in pri zaščiti imetja ljudi.

Devetdeseto obletnico društva so obeležili z obnovo pročelja gasilskega doma in z nakupom novega VW kombija za prevoz gasilcev. Slavnosti ob visokem jubileju so začeli že v petek, 5. junija 1996, s slavnostno sejo društva in veliko medsektorsko gasil-

90-letnica gasilskega društva Trzin leta 1996

G. župnik Pavle Krt blagoslavlja novi kombi VW leta 1996

ko reševalno vajo. V soboto, 6. 6., pa so pripravili proslavo, ki so jo popestrili z mimohodom gasilcev iz Trzina in drugih društev ter narodnih noš in mengeške godbe. Pokroviteljica osrednje slovesnosti je bila županja občine Domžale Cveta Zalokar Oražem, ki je bila tudi slavnostna govornica; teh je bilo na slovesnosti več.

Ob tej priložnosti so zaslužnim članom prvič podeli plakete sv. Florijana, nekateri od članov društva pa so prejeli tudi visoka občinska in državna priznanja. Novi kombi je blagoslovil trzinski župnik g. Pavle Krt, botra pa sta bila Danica in Jakob I. ožar. Po slovesnosti so pripravili veselico.

Na občnem zboru 1998 so se odločili za pomladitev društvenega vodstva. Predsednik je postal Jože Kajfež, ki je takoj zelo resno poprijel za delo. Posebno skrb so namenili posodabljanju opreme in pridobivanju mladih članov. V domu so uredili centralno ogrevanje, nakupili pa so tudi večino potrebne gasilske opreme: dihalne aparate, posebne zaščitne gasilske obleke in. K boljšemu opremljanju društva je pripomoglo tudi dejstvo, da je v tem času

Trzin postal samostojna občina, ki ima za gasilce precej več posluha, tako da društvo lažje pride do denarja. Poskrbeli so tudi za načrtno izobraževanje članov, tako da se usposabljajo za delovanje na najrazličnejših področjih gasilskega delovanja. Med vidne uspehe novega vodstva pa štejejo tudi uspešen začetek delovanja krožka Mladi gasilci na osnovni šoli v Trzinu. Mladi gasilci so že dosegli nekaj spodbudnih rezultatov, ki nakazujejo, da se nam za prihodnost gasilstva v Trzinu ni bati.

Miro Štebe

Skupinska slika članov društva ob 90-letnici leta 1996

ANDREJ NEMEC:

ODGOVORNOST POVELJNIKA MED AKCIJO JE ZELO VELIKA

Osemindvajsetletni Andrej Nemeč je že dobro leto poveljnik trzinkega društva. Funkcijo je prevzel bolj po sili razmer, saj od mladih nihče ni tvegal tako odgovorne funkcije, starejši pa so rekli, da je zdaj čas, da popri- mejo mladi. Ker društvo ne more obstajati brez poveljnika, je Andrej na prigovarjanje prijateljev funkcijo sprejel.

V PGD Trzin je Andrej prišel pred več kot desetimi leti. Ker so takrat ravno sestavljali tekmovalno ekipo članov A, se je takoj vključil v delo te ekipe in je tako takoj postal član A. Pravi, da so pripadniki tekmovalne enote radi hodili na vaje in tekmo- vanja in so se dobro razumeli, čeprav je bilo kar dosti dela. Tri sezone so tekmovali skoraj vsako soboto in ob tem obredili prak- tično vso Slovenijo. S teh tekmovanj so domov prinesli celo kopi- ko pokalov. Karih 25 jih je, najbolj pri srcu pa jim je uvrstitev na drugo mesto, ki so ga dosegli na tekmovanju na Dobu. Prvega mesta pa jim, kot po čudežu, ni uspelo osvojiti nikoli. Udeleževali so se meddruštvenih, občinskih in izbirnih regijskih tekmovanj za gasilsko olimpiado. Na žalost jim je uvrstitev na najvišje gasilsko tekmovanje ušla iz rok, spodletelo pa jim je ravn- o na občinskem tekmovanju v Domžalah.

V tistem času so bili precej dejavni tudi starejši člani B, tako da je društvo takrat imelo kar dve tekmovalni enoti. Tekmovalna

Andrej Nemeč

ekipa šteje po 9 čla- nov in če se slučajno kdo od članov ni uspe- l udeležiti tekmo- vanja, so njegovo zamenjavo iskali pri članih B, tako rekoč so si od starejših čla- nov »izposodili« tekmovalca.

Vsi tekmovalci so bili izprašani gasilci, čeprav za tekmo- vanja to ni nujno, nujno

Mlada tekmovalna enota članov A sredi devetdesetih let s predsednikom J. Štebetom

pa je za gasilsko posredovanja. Ko gredo gasilci v akcijo, morajo obvladati kar nekaj znanja, zato so se tudi člani tekmovalne sku- pine, ki ji pripada Andrej, začeli izobraževati in pridobivati raz- lična znanja za posamezna področja gasilskega delovanja.

»V zadnjih dveh, treh letih smo pridobivali čine, saj smo se začeli dodatno izobraževati. Ne kot tekmovalna enota, ampak kot posa- mezniki. V društvu brez ustrezne gasilske izobrazbe skoraj ne moreš delovati, zato smo šli v glavnem vsi na tečaje za nižje ga- silske častnike, letos pa dva iz naše skupine že tudi obiskujeta tečaj za častnika.«

Po činu si zdaj nižji častnik in hkrati poveljnik društva. Ali

lahko na intervencijah in tudi drugače daješ ukaze tudi tis- tum, ki so po gasilskem činu višji od tebe?

»Ja, lahko. Ko posredujemo ob nesrečah, na intervencijah, kot temu rečemo, poveljuje tisti, ki prej pride na kraj nesreče in ki prvi prečeni, kakšne so razmere. Običajno naj bi na mesto nesre- če prvo prišlo domače društvo. In če je tako, poveljnik tega druš- va prevzame vodenje akcije. Odvisno pa je od zahtevnosti razmer Vedno na kraj dogodka pokličejo tudi gasilce s Centra požarne varnosti in ker so tam poklicni gasilci, ki so bolj usposobljeni in izurjeni, dostikrat domači poveljnik ali prepusti vodenje pripadni- ku CPV ali pa akcijo usklajeno vodita skupaj. Načeloma pa je ta- ko, da tisto društvo, ki prvo pride na kraj, prečeni razmere in vodi akcijo.«

Intervencije zahtevajo veliko znanja, predvsem pa odgovor- nosti.

»To vsekakor. Če gre za večji požar ali kako drugo nesrečo, je odgovornost izjemno velika, zato je take akcije težko voditi. Za sabo sicer imamo različne tečaje, na primer tečaj za nosilca dihal- nega aparata, vendar je treba imeti tudi izkušnje. Treba pa je reči, da so notranji napadi, če gre za kaj resnejšega, tako naporni, da tisti, ki še nimamo dosti izkušenj, raje predamo mesto bolj izkuše- nim, starejšim, predvsem poklicnim gasilcem. Saj če ni nikogar, pač greš, ampak razmere so takrat dosti drugačne, kot si ljudje mogoče predstavljajo. Takrat, ko daš nase dihalni aparat, začneš

živeti v nekem drugem svetu. Nimaš več zraka na pretek, kot ga imaš zunaj. Imaš le zrak na povelje, odpreš ventil in do tebe pride toliko zraka, kolikor ti ga da aparat, načeloma toliko, kot naj bi ga potreboval, če dihaš normalno. Gibati se moraš preudarno in pa- ziti, koliko zraka porabiš, da ti ga slučajno ne zmanjka, ko bi ga najbolj potreboval. Psihofizično stanje gasilca pogojuje to, koliko zraka potrebuje. Ko gasilci vstopajo v goreče poslopje, so lahko tudi druge razmere precej drugačne, na primer vidljivost. Pogosto je dim tako gost, da ne vidiš praktično nič. S tovariši in pravza- prav z življenjem te povezuje le še cev. Vse je odvisno od tega, kako se boš v takih razmerah znašel in kako boš uporabil znanje, ki si ga pridobil. V takih razmerah je tudi odgovornost poveljujo- čega zelo velika, saj je odgovoren tudi za varnost mož, ki sodelu- jejo v akciji.«

Koliko takšnih intervencij imaš že za sabo?

Hvala bogu - še nobene, ha, ha. V času mojega poveljevanja je

bila najzahtevnejša intervencija požar pri Balohu v IOC, vendar sem bil takrat ravno na dopustu. Akcijo je vodil moj namestnik Borut Kump. Največja akcija, ki sem jo doslej vodil, pa je bila sektorska vaja, ki smo jo pred kratkim pripravili pri objektu Biring Tamiz v IOC. Kot so mi kasneje pripovedovali, se je ravno pri Balohu pokazalo, kaj pomeni dobra oprema in še zlasti avto, ki s seboj pripelje cisterno vode. Ko so naši fantje prišli na mesto požara, enostavno niso mogli takoj vdreti do žarišča požara, saj niso imeli primerne opreme, dva od hidrantov pa nista delovala.

Kako pa je izgledala sektorska vaja?

Tudi scenarij, načrt vaje je naredil podpoveljnik našega društva Borut Kump. Vaja naj bi bila čim boljši približek možnemu za resnemu požaru. Borut si je vajo zamislil tako, da naj bi nekdo od udeležencev prometa na bližnji štiriposovnici opazil požar v podjetju Biring Tamiz. Preko telefonske številke 112 naj bi obvestil gasilce in po sistemu alarmiranja, kakršnega imamo, naj bi najprej aktivirali domače društvo, kasneje pa naj bi na pomoč poklicali še CPV in sosednja društva. Akcijo sem vodil jaz, na prizorišče pa so prišle ekipe desetih društev. Kot domačini, ki smo prvi prišli na mesto posredovanja, naj bi poskusili omejiti požar in ga pogasiti, druge enote pa naj bi nam pri tem pomagale, zraven pa naj bi poskušale preprečiti, da bi se s namišljeni požar razširil še na sosednje objekte. Moram reči, da so se stvari odvijale zelo hitro, skušali smo se namreč približati resničnim razmeram in čep rav

reči, da je bilo kar nekaj adrenalina in lahko sem si živo predstavljaj, kako bi bilo ob resničnem ognju. Med drugim se mora poveljnik ukvarjati tudi s tem, da radovedneže odstrani z mesta akcije. »Firbici« lahko ovirajo gasilce pri delu, hkrati pa lahko naredijo tudi škodo, na primer povzročijo paniko. Neugodno pri tem je na primer tudi to, da v takih primerih v veliki vmeini na prizorišču večših prihitijo tudi gasilci kar v treninkah in športnih copatih. Čeprav imajo gasilsko znanje, s takšno opremo lahko ogrožajo sebe in druge. Poveljnik mora tudi takšne gasilce, čeprav so prijetelji, odstraniti s prizorišča. Če je mogoče, jih lahko uporabi za naloge, kjer takšna oprema ni ovira, na primer, da odganjajo radovedneže.

Kakšna pa je bila ocena akcije?

Vsaka takšna akcija ima tri dele. Najprej je načrtovanje, ogled prizorišča in sama vaja, nato pa tudi podrobna analiza in ocena. Vaja je bila dobro ocenjena, čep rav je bilo tudi nekaj pomanjkljivosti. Spet smo naleteli na hidrante, ki niso bili uporabni, iz hidranta, iz katerega smo črpali vodo, pa je z njo pritekel tudi pesek. Kamenje je poškodovalo našo motorno brizgalno, in bi morala biti ena od prednostnih nalog našega društva prav ureditev hidrantnega omrežja v Trzinu. V sodelovanju z občino bomo morali doseči, da bo podjetje Prodink, ki je lastnik omrežja, poskrbelo za uporabnost hidrantov in da v vodovodnih cevih ne bo kamenja. Je pa na območju Trzina kar precej zasutih ali nedostopnih hidrantov, za katere bo treba poskrbeti in se z lastniki parcel, kjer ti hidranti so, dogovoriti, da bodo omogočili dostop do njih. Kot že prej pri požaru v Balohu, se je tudi pri sektorski vaji pokazalo, da nujno potrebujemo kombinirano vozilo, s katerim bi lakoj po alarmu na mesto požara pripeljali vodo v cisterni in bi takoj lahko začeli gasiti. Takšno vozilo bi nam zagotovilo, da bi drugi gasilci, ki bi kasneje prišli na prizorišče, lahko s precej manj živčnosti našli uporabne vire vode za gašenje.

Kakšni pa so načrti za naprej?

Kar se tiče društva, predvsem želimo kupiti novo kombinirano vozilo, ki postaja vse bolj nujnost. Treba pa je poskrbeti še za nadaljnje usposabljanje in urjenje naših članov, da bomo sposobni ukrepati v vseh razmerah. Povabil bi vse, ki bi se želeli vključiti v naše vrste, da naj se nam resnično pridružijo, hkrati pa bi to priložnost izbral tudi za zahvalo starejšim članom, ki so doslej tako uspešno vodili društvo. Moram reči, da smo mladi zadovoljni, ker nas naši predhodniki še vedno podpirajo in da s skupnimi močmi lahko premagujemo težave ter izpolnjujemo naše naloge.

M.Š.

Scena vaje poveljnika Občinske gasilske zveze Janzra Brečeljnika leta 2001

sem imel potek vaje že izrisan, vse skupaj ni bilo kar tako lahko, saj je treba paziti na celo vrsto podrobnosti, zraven pa se vse odvija res dokaj hitro. Kot poveljujoči sem moral usklajevati delo reševalnih enot, pri tem pa tudi paziti na varnost gasilcev. Tudi v takih posredovanjih je varnost gasilcev na prvem mestu. Moram

KJE SE IZOBRAŽUJEJO IN USPOSABLJAJO NAŠI GASILCI IN PRIPADNIKI CIVILNE ZAŠČITE?

Leta 1992 je bil ustanovljen Izobraževalni center za zaščito in reševanje RS na Igju, ki deluje v sestavi Uprave RS za zaščito in reševanje pri Ministrstvu za obrambo. Namencen je usposabljanju pripadnikov poklicnih in prostovoljnih gasilskih enot, CZ in drugih sil za zaščito, reševanje in pomoč znotraj sistema varstva pred naravnimi in drugimi nesrečami (reševalni psi, gorski reševalci, jamarji, polapljači ...). ICZR ig se razprostira na 7 ha površine, kjer se nahajajo bivalni objekt (avditorij,

učilnice, spalnice, jedilnica), vadbeni poligon (ruševine, bazen, bajer, požarna hiša, stolp za reševanje z višin, garaže z voznim parkom). K centru spada tudi poligon za iskanje in odstranjevanje neeksplozivnih ubojnih sredstev, ki leži kakih deset kilometrov JV od centra.

Najbolj ponosni so na »dihhalno stezo«, kjer poteka praktično usposabljanje z izolirnimi dihalnimi aparati, ki postajajo stalnica pri gašenju požarov, saj se pojavlja vedno več kemičnih snovi, ki so zelo nevarne za človeka in njegovo dihalne poti. Poleg izobraževanja za višje čine v centru usposablja

kandidate tudi za različne posebne naloge, kot so nošenje izolirnega dihalnega aparata, tehnično reševanje, ravnanje z nevarnimi snovmi, strojnik, strojnik avioletstev, mentor mladine im.

Usposabljanja so večdnevna in potekajo ob koncu tednov, razen za poklicne gasilce, pri katerih usposabljanje traja pol leta. Usposabljanja so sestavljena iz teorije in praktičnih vaj, vse pa poteka pod budnim nadzorom inštruktorjev, predavateljev in zdravnikov. Poskrbelo je tudi za kosila in počitek, saj so celodnevna usposabljanja večših zelo naporna.

BK

TOMAŽ DANE: MENTOR MLADIH GASILCEV PGD TRZIN

Devetindvajsetletni Tomaž Dane se je v gasilске vrste vključil že v četrtem razredu. Spominja se, kako jih je k sodelovanju povabil Blaž Mušič ml., ko je sestavljali pionirsko desetinno. Potreboval je devet pionirjev, s katerimi bi lahko vadili tridelni gasilski napad in nastopali na občinskih tekmovanjih. Vadili so z manjšo motorno brizgalno, delati pa so morali pravzaprav vse, kar delajo starejši gasilci ob pravem požaru in na tekmovanjih. Blaž je mlado desetinno vodil nekaj let, ko je odstopil, pa je nastalo mrtvilo.

Tomaž Dane

Fantje so se kasneje organizirali sami, na lastno pest, in začeli so hoditi na tekmovanja kot člani A. Po nekaj letih zavzetega in kar uspešnega tekmovanja so v zadnjem času nekoliko popustili, saj so ob zamenjavi v vodstvu društva prevzeli večino najodgovornejših funkcij na društvu. To jim je vzelo kar nekaj časa in tudi energije, vendar pa so prav letos spet začeli vaditi, in pričakujejo, da bodo že v kratkem spet začeli tekmovati.

Ko ste mladi na društvu prevzeli krmilo v svoje roke, si ti postal mentor mladih gasilcev. Si imel prej s tem že kaj izkušenj?

Pravzaprav nisem imel nobenih posebnih izkušenj. Leta 1998 so me zadolžili, da poskrbim za mlade gasilce v osnovni šoli. Nalogo sem vzel resno in se pač poskušal kar najbolje znajti. Pogovarjal sem se z drugimi in skušal ugotoviti, kako imajo to urejeno

drugje. Zdaj so stvari že precej boljše vpeljane kot na začetku, tako da je zdaj delo že precej lažje, čeprav imamo še veliko idej in načrtov, kako bi naše delo z mladimi še izboljšali.

Kmalu ste začeli tudi s tekmovanji mladih gasilcev.

Da, povabili so nas k sodelovanju zmagovalcev društev mladih gasilcev na osnovnih šolah. Prejšnji mentor mladih gasilcev na šoli, ki je bil iz Loke, je bil namreč tako uspešen, da so na tekmovanju Mladi gasilec zmagali. Kot naslednike so zato tudi nas povabili, da naj sodelujemo na tekmovanju. Na dvodnevem srečanju smo se zbrali predstavniki dvajsetih osnovnih šol iz cele Slovenije, od Vuhreda do Ankarana. Prvi dan so morali mladi gasilci odgovarjati na vprašanja, imeli pa so tudi vajo z vedrovko in gasilski štafetni tek. Pet najboljših ekip se je uvrstilo na nedeljski finale. Med finalisti so bili tudi naši predstavniki in morali so se pomeriti v različnih spretnostih in na kvizu. Po končanem tekmovanju smo si ogledali Železno jamo na Krumpku in slavnikaški muzej v tamkajšnjem Jamarskem domu. Mladi so bili nad tem zelo navdušeni. To je bilo prvo tekmovanje in za nas kar uspešen oglejni krst.

Lani pa smo se udeležili regijskega tekmovanja, ki je bilo v Domžalah. Nastopili smo kar z dvema ekipama. Mlajši so na tekmovanju zasedli tretje mesto, starejši pa so bili osmi. Ker je bilo tekmovanje izbirno za državno prvenstvo, so mladi le za eno točko zgrešili udeležbo na državnem prvenstvu, saj sta se tja lahko uvrstili le prvi dve ekipi. Tekmovali smo tudi na regijskem prvenstvu, ki pa je bilo tokrat v Vačah. Tudi letos smo imeli dve ekipi, vendar z doseženimi mesti nismo tako zadovoljni. Imeli smo orientacijsko tekmovanje, na katerem so na kontrolnih točkah tekmovalcem postavljali različna vprašanja, pokazati pa so morali tudi znanje iz prve pomoči.

Koliko pa je zdaj mladih gasilcev v Trzinu?

Prijavljenih je 18, aktivnih pa je 13 ali 14. Ti redno hodijo na vaje in naša srečanja. Letos smo pridobili tri nove mlade gasilce, vendar noma pa so v skupini usi, ki vztrajajo že od vsega začetka, se prvi od leta 1998.

Kako pa deluje krožek mladih gasilcev?

Srečanja imamo vsako sredo od 16. do 17. Otroci se pred začetkom zberejo pred šolo, kamor pridemo ponje in jih odpeljemo h gasilnemu domu, kjer imamo vaje in delamo vse mogoče stvari. Spoznavajo gasilsko orodje in gasilsko taktiko, učijo se vezati vozle, vadijo brizganje z vedrovko in. Prejšnji teden sem jih peljal v Ljubljano na ogled gasilске brigade. Ogledali so si tamkajšnje avtomobile, gasilsko orodje in druge naprave. Gasilci so jim poklonili značke in našitke, posebno doživlje pa je bilo, ko so jih natoovorili v košaro hidravlične gasilске lestve in so jih dvignili 50 m v zrak, da so si z višine ogledali Ljubljano. Načrtujem tudi ogled različnih gasilških muzejev, ki jih je zdaj v Sloveniji že kar nekaj, kakšen dan pa bomo šli tudi na morje.

Pripravljate tudi tabor mladih gasilcev.

Predlani smo prvič v sodelovanju z Gasilsko občinsko zvezo Domžale pripravili poletni tabor. Imeli smo ga v Libelčah pri Dravogradu. Na taboru so sodelovali predstavniki šestih društev, iz Trzina pa so bili štiri udeleženci. Lani je bila udeležba iz Trzina še boljša, saj smo imeli tam že šest naših predstavnikov. V Libelčah ima Zavod za šolstvo v nekdanji karavli ob meji svoj dom. V njem namestimo udeležence tabora in zanje pripravimo zelo pester urnik. Vsak dan je na programu ena dejavnost. En dan otroci plezajo na umetni steni, drug dan streljajo z lokom, en dan je rezerviran za kolesarjenje, enkrat gredo v spremstvo domačega

Streljanje z lokom med taborom v Libelčah

Udeleženci tabora v rudniku svinca v Mežici

vodnika na pohod ob meji, kjer mladi zvedo marsikaj zanimivega o tistih krajih. Obiskali smo tudi tamkajšnje letališče in mladi so se lahko vozili z ultralahkimi letali. Enkrat smo se vozili s kanuji po Dravi, vse skupaj pa smo popestrili še s piknikom. Pred dvema letoma smo šli tudi v rudnik svinca v Mežici, lani pa smo bili v veljenskem rudniku. Vedno si seveda ogledamo tudi gasilski dom v Libelčah in tamkajšnje kostnico, hoteli smo si ogledati še hidroelektrarno na Dravi, vendar nam ni uspelo. Urnik taborjenja je že tako kar bogat in za mlade je udeležba na takem taboru res prijetna popestritev počitnic. Ob večerih imamo taborne ognje, mladi pa dobijo naloge, ki jih morajo izpolniti. Pripravimo dan odprtih vrat, da si starši ogledajo, kaj počnemo in moram reči, da

so bili doslej še vedno zelo zadovoljni. Letos se nameravam udeležiti srečanja mladih gasilcev v Avstiji, da bomo malo pogledali še čez mejo.

Letos si opravil tudi tečaj za mentorja mladih gasilcev.

Da, kar dosti sem se naučil. Spoznal sem kar precej koristnih prijemoj in dobil veliko napotkov za delo z mladimi.

Tomaž je ob koncu pogovora povabil mlade, da naj se pridružijo mladim gasilcem, saj se bodo lahko marsikaj naučili in v družbi z vrstniki preživljali prijetne ure.

M.Š.

POŽAR V INDUSTRIJSKI CONI TRZIN

V soboto, 28. 04. 2001, so ob 14⁵⁹ sporočili, da se iz objekta za tehničnimi pregledi v IOC Trzin kadi. Prvo je bilo alarmirano PGD Trzin, hkrati pa smo za pomoč poklicali Center za požarno varnost (CPV) Količevo. Na kraj dogodka smo prvi prišli gasilci domačega društva, takoj za nami pa še gasilci iz CPV-i. Po hitrem ogledu smo ugotovili, da gori v skladišču v delavnici preprog podjetja Baloh. Zaradi velikosti objekta in težav z oskrbo vode, naše društvo namreč nima vozila za prevoz vode, dva najbližja hidranta pa nista delala, smo na pomoč poklicali še sosednja društva (Domžale, Jarše-Rodica, Dob, kasneje pa so

prišli še Mengšani). V objekt smo morali vstopiti na silo. Ko smo odprli vrata, smo ugotovili, da je celoten objekt močno zadimljen s strupenim, črnim, gostim dimom, zato smo za vstop v objekt morali uporabiti izolirne dihalne aparate. Pripadniki CPV-i so v spodnji etaži iskali in pogasili jedro požara, mi pa smo gasili ter pregledovali in odpirali okna v drugi etaži, da bi objekt čim hitreje prezračili (dim). Požar je bil v eni uri omejen in pogašen, vendar je prezračevanje objekta trajalo vsaj še 4 ure, pri tem pa smo si pomagali tudi z ventilatorji in odstranjevanjem tleče izolacije. Na kraj nesreče so kasneje prišli tudi kriminalisti, ki so analizirali vzrok požara in zapečatili skladišče, domače društvo pa je postavilo požarno

stražo. Skladišče smo zapustili delavcem v nadzor ob 23⁰⁰. Delavci so zatem tam dežurali celo noč. Zjutraj smo se vrnili in kriminalistom ter strokovnemu izvedencu pomagali pri iskanju vzroka požara. Ugotovili so, da je najverjetneje zagorelo na glavni el. omarici v največjem prostoru skladišča, vzrok pa naj bi bil kratek stik. Od tam se je ogenj širil po električnih napeljavah in zračnikih v višja nadstrop-

ja. Na objektu je nastala velika gmočna škoda, natančno pa je bodo ocenili izvedenci.

Borut Kump

MEDOBČINSKA GASILSKO-REŠEVALNA VAJA V IOC TRZIN

Da na intervencijah ne bi prišlo do nepotrebnih zapletov, gasilci svojo psihofizično pripravljenost, usklajenost in tehnično sposobnost preverjamo na različnih vajah. Tako vajo smo pripravili tudi v petek, 11.5.2001, v industrijski coni Trzin.

»Zagorelo« je industrijsko poslopje BIRING TAMIZ. Sodelovalo je 13 gasilskih enot iz 9 gasilskih društev v občinah Mengeš, Domžale in Trzin ter poklicna gasilska enota Centra požarne varnosti. Preverjali smo tiho alarmiranje društev, čas prihoda društev na mesto vaje, delo z opremo, delo z dihalnimi aparati, radiopovezave ter

oskrbo z vodo. Prav oskrba z vodo je bila največji problem, saj naše društvo nima primernega vozila. Ker pa hidrantno omrežje povzroča težave v celotnem delu Trzina, nas ni presenetilo, da nekateri hidranti spet niso bili uporabni, posebej pa nas je presenetila večja količina peska v hidrantih oziroma v vodovodnem omrežju v coni. Pesek, ki smo ga z vodo črpali iz hidranta, nam je poškodoval opremo, prav neprijetno pa je tudi ropotal po strehi objekta, ki naj bi ga gasili.

Po končani vaji so delegati, poveljniki društev in poveljniki civilne zaštite podali poročila, vajo smo analizirali.

Za malico je poskrbelo vodstvo podjetja Tamiz.

Zahvalil bi se lastniku Biring Tamiza Marjanu Tekavcu in direktorju Metodu Maroltu, ki sta dala objekt na razpolago za vajo ter nas pogostilo, ter vsem gostom in gledalcem za ogled vaje.

Borut Kump

Gasilno društvo
v Trzinu
1906-1925

Trzin hudo gasilsko društvo v Trzinu
je razveljalo tovarisha

Jožeta Kravlj

svojega ustanovitelja, radi zaslug,
pridoblenih na polju gasilstva, za svojega

častnega člana.

v Trzinu, dne 20. januarja 1925

Nacelnik

Blaginjak

Na pomoč!

Prvi prapor PGD Trzin iz leta 1956

Prapor iz leta 1986

Sedanji prapor PGD Trzin iz leta 1999

